KURT MAHR

Štvanice dimenzemi

Knihovnická Perry Rhodan 68 *Přeložil Jaroslav Kuťák*

Hotovo, pane," hlásil Sikermann. „Můžete vydat rozkaz."

„V pořádku, Sikermanne. Odstartujeme za dvanáct minut. Přesně ve tři čtvrtě na devět palubního času. Vydejte odpovídající instrukce. Katapult. Chci mít volné ruce."

Sikermann salutoval. Pak náhle řekl: „Pane...?"

„Ano?"

„Já... no, jak bych to řekl, všichni vám přejeme hodně Štěstí!"

Rhodan se usmál a přikývl.

„Díky. Budeme opravdu potřebovat hodně štěstí, pak to snad dokážeme."

Obraz zhasl. Někdo vzdychl, když mu došlo, že to možná bude na dlouhou dobu poslední rozhovor s lidskou bytostí. Někdo jiný zaklel. Reginald Bull.

Rhodan se ohlédl a díval se na cestu, kterou sem přišli. Bylo to správné? Nezmýlili se? A především: Byly jejich hypotézy a domněnky správné? Domněnky a odvážné závěry, které formuloval Arkonidan Allan?

Hodiny na palubě ukazovaly 17. leden roku 2042.

Jak to vlastně bylo tenkrát, když to začalo? 5. ledna, několik set světelných let daleko na Venuši... ' .

^ A ^

„Křižník Solarsystem, velitel Bull, hlásí návrat do sektoru 4, dráha 21," řekl přísný, dunivý hlas. „Bezpečnostní opatření jako obvykle. Sektor 1-7 okamžité vyklidit. Konec."

Na okraji obrovitého kosmodromu stála řada budov, jak tomu bývá prakticky u každého kosmodromu. Byly tam ubytovny pro posádky kosmických lodí, pozemní personál, stály tu sklady nejrůznějšího materiálu, malá nemocnice a protáhlá plochá správní budova pro důstojníky, kteří konali službu a jejich štáby. Všechno to tu vypadalo velice věcně a střízlivě. Kosmodrom Sever na velkém severním kontinentu Venuše byl vyhrazen pozemské vojenské flotile. Architekti si proto nemuseli lámat hlavy, jak by měly vypadat přijímací budovy, celní stanice a stavby, v nichž by byly poskytovány všemožné služby turistům.

V horách severně od kosmodromu se ukrývala prastará arkonidská základna, kterou tu Perry Rhodan před sedmdesáti lety objevil a jejíž dávný pán, nesmrtelný Atlan, se pomalu stával Rhodanovým přítelem. K základně patřil také mohutný počítač, srdce nebo lépe řečeno mozek všech politických a fyzikálních kalkulací v sluneční říši. A především - jednalo se o široko daleko jediný přístroj tohoto druhu, který byl schopen poskytnout jakoukoli informaci a zároveň .spočítat dráhu umělého světa, pohybujícího se stovky a tisíce světelných let daleko od něj, dráhu planety Poutník.

V malé, překvapivě příjemně zařízené místnosti ploché správní budovy seděli proti sobě Arkonidan Atlan a Perry Rhodan. Každý se zabýval svými vlastními myšlenkami a oba se dívali okny na
kosmodrom. Nahoře nad ním se vynořil světelný bod, rychle se rozšiřoval a klesal dolů.

„Má naspěch," ozval se Atlan.

Rhodan vstal a přistoupil k oknu, jako by odtud mohl svítící míč přistávající lodi lépe vidět.

„Taky bych mu to radil," odpověděl.

„Kdybys mu dovolil, Administrátore," poznamenal Atlan, „aby u cíle odvysílal hypervysílačkou zprávu, pak jsme si mohli ušetřit dva dny dlouhého čekání."

Rhodan se obrátil a opřel se zády o okno. „Aby tvůj nejvyšší pán,

admirále, zachytil naše vysílání a za pomoci svých geniálních schopností spočítal galaktickou pozici Země, že?"

Arkonidan mávl rukou. ,

„Měl by to dost těžké, zachytit zakódovanou zprávu."

„Měl by to sice těžké, ale dostal by Šanci. Já mu však nechci vůbec žádnou šanci dávat."

Také Atlan vstal. „Tak dobře, máš pravdu, barbare. Je mi tě jen trochu líto, jsi příliš nervózní. A je to na tobě vidět." •

Rhodan ukázal palcem za sebe k oknu. „Támhle venku je něco, co mě uklidní," usmál se. . . -

Jen pár vteřin poté, kdy křižník Solarsystem přistál, objevili se nahoře ve vstupu dva muži. Sestupovali po schůdcích a pak nastoupili do čekajícího vozu. Vůz se rozjel a zamířil přímo ke správní budově. ... . .

„Vyvíjíte neuvěřitelnou aktivitu," řekl Atlan a podle zvuku jeho hlasu bylo poznat, že se opravdu diví.

Vůz zastavil venku před hlavním vchodem. Oba muži vyskočili ven. Byli středně vysocí a kupodivu oba zrzaví.

Na chodbě se ozvaly jejich kroky. Někdo zaklepal, dveře se otevřely a vstoupil Reginald Bull. Místo pozdravu okamžitě vyhrkl;

„Nic! Absolutně nic!"

Následovalo užaslé ticho.

Arkonidan Atlan stál ještě pořád v blízkosti okna. Vypadal nezúčastněně a prakticky bez zájmu. Pokud se vůbec o něco zajímal, pak o Rhodana, aby mohl sledovat jeho reakce. Kromě mírných křečovitých reakcí ve tváři však nic neviděl. Po chvilce Rhodan vypadal stejně jako předtím.

„Pojď dál," řekl. „Vy taky, kapitáne. Chci slyšet vaši zprávu."

Reginald Bull klesl do jednoho z křesel. Kapitán Gorlat zůstal stát. Atlan přinesl ze skříňky břichatou láhev a několik skleniček. Dvě naplnil a podal je Bullovi a kapitánovi. Bull svou sklenku vyprázdnil naráz. Pak vysvětloval: „Moc vám toho nepovím. Když jsme dorazili na místo, které nám stanovil počítač, nic jsme nenašli. Absolutně nic v okruhu více než šesti světelných let. Pochopitelně že jsme hledali stopy. Ta planeta ztrácí vodík. Skutečně jsme nenašli

ani Jedinou molekulu. Seděli jsme celé dny u zaměřovačů a kromě jediného bodu se na obrazovce nic neobjevilo. Poutník zmizel!"

Rhodan se podíval na Gorlata. Kapitán to pochopil jako výzvu.

„Pohony lodi jsou v pořádku, pane. Možnost nějakého mylného hyperskoku je vyloučena. Skutečně Jsme dorazili na stanovené místo. Kromě toho tam nevládly Žádné magnetické bouře, žádné kolize v Čase, nic. Byl tam absolutní klid. Nelze z toho skutečně usoudit nic jiného, než poznamenal velitel Bull."

„Poutník prostě zmizel," hlásil Reginald Bull znovu a vypil další sklenku. „Dělají si z nás srandu. Možná že budeme muset projít stejnou anabází jako před dvaašedesáti lety."

Rhodan zavrtěl hlavou. Vykročil, zkřížil ruce za zády a zastavil se před Allanem. Atlan dosud svíral v ruce láhev. Rhodan se na něj zadíval a usmál se.

„Dej mi taky skleničku. Mám ji zapotřebí!"

•*• ^

Poutník zmizel. Svět, jehož existenci Rhodan podle slov Poutníkova tvůrce a vlastníka vděčil za věčný život, byl pohřešován.

Před více než šedesáti lety Rhodan tuto umělou planetu navštívil. On a jeho druh Reginald Bull byli tenkrát jako první vybráni, aby jim byla dopřána takzvaná buňková sprcha, znamenající v konečném efektu zastavení procesu stárnutí na dvaašedesát let. Podle slov neviditelného, neznámého vládce planety Poutník bylo po této době nutné, aby se tu Rhodan a jeho druzi znovu objevili a opět se dali obdarovat dalšími dvaašedesáti lety věčného života. Muselo se tak stát ne dříve a ne později než po dvaašedesáti letech, s tolerancí tří měsíců. Překročení tohoto termínu by znamenalo okamžité zestárnutí tělesných tkání. Bez další buňkové sprchy by tělo během několika dní dohnalo to, v čem mu bylo v uplynulých dvaašedesáti letech bráněno. Během několika dní by se Perry Rhodan, Reginald Bull a někteří jejich další přátelé stali z ničeho nic staletými starci s jednou, nebo dokonce oběma nohama v hrobě.

A teď se Poutník ztratil!

„Je jasný, že nás zase tahá za nos," tvrdil Reginald Bull.

Spal deset hodin bez přestávky a odpočinek mu vrátil jeho odvážnou, bojovou povahu a nezničitelný optimismus.

Rhodan měl jiný názor. „Ale on nám slíbil další aktivaci buněk," kroutil hlavou. „Z jakého důvodu by nám měl lhát?"

„To ví sám pánbů," odpověděl Bull. „Já mu každopádně moc ne-důvěřuju. Nikdy sem mu nevěřil!"

Seděli v jedné podzemní místnosti staré arkonidské základny. O několik chodeb dál se nacházela centrála velkého počítače.

„Ne," vysvětloval Rhodan. „Zmizení Poutníka muselo mít nějaký jiný důvod... Nebo řekněme přesněji jinou příčinu."

Atlan, který dosud seděl v koutě a mlčel, se nyní podíval na Rho-dana. „To zní, jako bys měl nějaké podezření," poznamenal.

„No, uvidíme za chvíli, až nám počítač udá svůj odhad."

Atlan se pousmál a řekl: „Jenom by mě zajímalo, barbare, jestli si myslíš totéž co Já."

Pomlčeli o tom, co si mysleli, ale počítač začal chrlit výsledky. Oznamoval jim, že se Poutník mohl stát obětí průsečíku dvou časových rovin. Pravděpodobnost této domněnky počítač určil hodnotou dvaaosmdesáti procent.

„Bylo tohle tvoje podezření?" zeptal se Atlan.

„Samozřejmě," odpověděl Rhodan. „Druufové spolkli Poutníka, stejně jako to udělali s Mirsalem. a ostatními. Ale něco je na tom divného!"

„A sice?"

„Ze by ta bytost na Poutníku skutečné neměla žádnou možnost ubránit se Drrufům? Nechce se mi věřit, že by se Poutník nebránil a dal se klidně spolknout."

Atlan se zamyslel. Teprve po chvíli odpověděl: „Já vím, že ve vašich hlavách je vládce Poutníka téměř všemocný, ovšem jako rozumný člověk, který většinou býváš, Administrátore, by sis měl uvědomit, že tato všemoc je pochopitelně pouze fikcí. Každá moc má své hranice a není vůbec těžké si představit, že Druufové Poutníka zaskočili."

Rhodan energicky zavrtěl hlavou. „Pokud jde o mé... neumím si to představit. Nebyl jsi s námi, příteli, když jsme se ocitli na Pout-

niku. Nepřežil sis to s námi. Ne, jsem si jist, že nás Ceká další galaktická hádanka."

„No, v tom případě se tedy snaž, barbare," zasmál se Arkonidan tiše. „Moc času na tu hádanku nemáš."

^ A ^

Počítač zjistil dráhu, po níž se Poutník naposledy pohyboval ještě předtím, než prokazatelně zmizel.

Rhodan si dal rychle připravit průzkumný člun typu Pulec, vybaveny čočkovým generátorem, což byl přístroj, pomocí kterého bylo možné vstoupit do Časové dimenze takzvaných Drrufů, kde se chtěli porozhlédnout po planetě Poutník.

Bojový křižník Drusus byl Čočkovým generátorem vybaven už od své poslední akce. Pokud měla pozemská flotila vůbec nějakou loď, která by si to s Druufy dokázala rozdat, pak to byl pouze Drusus.

Vědělo se, ve kterém místě Poutník zhruba zmizel. Pulec číslo K-238 byl připraven ke startu. Rhodan se rozhodl, že loď neobsadí obvyklým počtem posádky. Vzal si s sebou jen tolik lidi, kolik bylo zapotřebí k nutné ochraně člunu. Kromě Arkonidana Allana a Reginalda Bulla se jako další přihlásili kapitán Gorlat a poručík Tompetch.

To bylo, společně s Rhodanem, pět mužů, kteří večer 17. ledna . 2042 obsadili člun.

Start pak proběhl automaticky. Člun se vznesl na uměle vytvořeném gravitačním poli a vyplul z paluby Drususu. Vmžiku byl aktivován čočkový generátor, který vytvořil světelný prstenec, jenž′ vlastně představoval bránu do jiného Časoprostoru. Rozsvítila se zelená signálka, člun prolétl prstencem a v následující chvíli všech-;no zmizelo. Prstenec, světelný koberec bezpočtu hvězd i Drusus- Namísto toho malý Člun obklopoval narudlý prostor, ozářený ohnivým míčem zeleného slunce.

Skok do Jiného časoprostoru se podařil.

^ A ^

Dobře věděli, že od této chvíle musejí počítat s jiným časem. Možná že slůvko počítat nebylo zrovna to nejsprávnější, jedno vsak bylo zcela Jisté - čas, ve kterém se K-238 nyní pohyboval, probíhal zcela jinak než čas, ze kterého přišli. Zda ve srovnání obou půjde o rychlejší, nebo pomalejší průběh času, to se ukáže teprve při návratu do Einsteinova prostoru.

Rhodanův zájem platil nejdříve otázce, zda toto zelené slunce představuje v pravém slova smyslu nebeské těleso a zda má nějaké

planety.

Úkoly na palubě K-238 byly pečlivě rozděleny. Rhodan byl velitelem a pilotem zároveň. Arkonidan Atlan seděl u počítače a věnoval se letovému kurzu lodi nebo vypočítával výsledky ze zaměřovače- Reginald Bull obsluhoval zaměřovači přístroje, kapitán Gorlat měl na starosti střelecká stanoviště a poručík Tompetch představoval náhradníka.

Půl hodiny,po přechodu do cizí Časové roviny přístroje určily spektrum zeleného slunce a předaly Jeho hodnoty. Atlan, jemuž byl diagram předložen jako prvnímu, se posměšně zasmál a řekl, že je to spektrum, které by dokázalo každý spektroskop rozbít. Rhodan potvrdil, že před sebou mají hodnoty, se kterými si neumějí poradit.

Společnými silami pak dospěli k závěru, že se patrně nejedná o slunce, nýbrž o jakési dosud neznámé světelné zjevení, ze kterého navíc vycházelo gravitační pole. Vzdálenost mezi K-238 a zeleným sluncem představovala něco přes osmnáct astronomických jednotek. Naměřená gravitační hodnota, která z této vzdálenosti přicházela, představovala zhruba 1,2 pozemské gravitace.

Žádné slunce nemohlo mít takovou malou hmotnost.

Jako rozhodující se však zanedlouho ukázalo to, co naměřil Reginald Bull. Přístroje zaregistrovaly rušení gravitačního pole, což mohlo být vysvětleno existencí nějakého jiného, slabšího gravitačního pole. O chvíli později se prokázalo, že se toto další pole pohybuje proti tomu prvnímu. Nikdo už nepochyboval, že Bullovy přístroje objevily nějakou planetu a že to zelené světelné zjevení tedy přece jen bude mateřskou hvězdou, tedy něčím jako sluncem.

Rhodan byl okamžitě rozhodnut k neviditelné planetě letět a pokusit se na ní přistát.

^ A ^ .

Na obrazovkách se neznáma svět objevil teprve ve chvíli, kdy se k němu K-238 přiblížil na osm set tisíc kilometrů. .

Rhodan snížil rychlost Člunu až na hodnotu, kterou by za normálních okolností považoval za směšnou. V této situaci však bylo nutné letět co možná nejopatrněji.

Sledoval zobrazení cizí planety a na půl ucha poslouchal výsledky měření, které do velínu hlásil Reginald Bull. Nad planetou viděl rozlehlá mračna a mezi nimi občas obrysy povrchu.

Bul] vykřikl: „Průměr asi jedenáct tisíc kilometrů! Povrchová gravitace 1,12 - normální. Složení vzduchu: Dusík, kyslík a argon, zbytek neznámý."

Takže přece jen patrně dýchatelná atmosféra, pomyslel si Rhodan. Když potom K-238 pronikl do horních vrstev atmosféry, Bullovy přístroje prokázaly i rotaci cizího světa. Planeta se otáčela jednou za osmnáct hodin a několik minul.

Povrch cizí planety byl pokryt, alespoň v místě, kam K-238 přistál, přívětivě vyhlížejícími lesy a prostorami, připomínajícími parky nebo louky. Tekly tu i malé říčky a potoky, všechny jedním směrem, jako by se někde na obzoru chtěly spojil.

Všechno vypadalo, jako by K-238 objevil nový ráj. Brzy se ale zjevilo i něco, co tento dojem značně narušilo. Atmosféra totiž obsahovala malé množství sirovodíku, což vyvolávalo nepříjemný zápach zkažených vajec.

Pečlivá analýza prokázala. Že toto malé množství v podstatě jedovatého plynu sice maximálně páchlo, jinak však bylo neškodné, takže nebylo zapotřebí žádných filtrů.

Kromě toho je sirovodík v podstatě zápach, na který si lidský nos brzy zvykne a přestane jej vnímat.

Když Rhodan a jeho druzi vystoupili na povrch planety, po necelé hodině obchůzky okolo člunu je už nerušilo nic. Zápach jako

by zmizel. O návrhu Reginalda Bulla, že by tuto planetu měli nazvat Smraďoch, nikdo nediskutoval.

Rhodan se vrátil k Člunu hned poté, kdy zjistili, že v jeho nejbližším okolí nelze objevit nic zajímavého. Počítač mezitím zhodnotil dosažitelný okruh kolem člunu a konstatoval, že nenachází žádné stopy inteligentního života. Rhodan potom ostatním vysvětloval:

„Za těchto okolností nemá význam se tu déle zdržovat. Na neobydlené planetě těžko zjistíme, kam Poutník zmizel."

Nikdo proti tomu nic nenamítal. K-238 byl připraven ke startu a počítač mezitím podle známé části oběžné dráhy této planety zjišťoval, zda někde v blízkosti neexistuje ještě další svět.

„Myslím, že jednou věcí si můžeme být docela jisti," řekl Rhodan. „Nestabilita gravitačních polí mohla vzniknout teprve nedávno. Pokud by existovala delší dobu, pak by se na této planetě nemohla nikdy objevit taková vegetace. K tomu, aby vznikl i v sebe-primitivnějších formách život, je zapotřebí uspořádaných poměrů, a podle mého odhadu existuje Život na této planetě už několik set milionů let."

„Takže se tu asi přednedávnem něco důležitého stalo, že?" usmál se Allan. „Patrně došlo k nějaké gravitační změně někde ve volném prostoru, která způsobila urychlení letu této planety, až..."

Rhodan mávl rukou. „Viděl bych to méně dramaticky, admirále," usmál se. „Mám na mysli Poutníka, abych se vyjádřil jasněji. Poutník někde v blízkosti přešel do tohoto časoprostoru. A pokud se tu objevil někde blízko, mohl vyvolat tuto poruchu."

Allan přikývl, jako by žádnou jinou odpověď nečekal.

„Jsi muž rychlých závěrů, barbare- Ale co teď?"

Místo odpovědi Rhodan vypnul všechny pohonné agregáty lodi. Kontrolky zhasly.

„Tohle," řekl Rhodan. „Zůstaneme. Pokud budeme moci zjistit, kdy došlo k té poruše, budeme moci také vypočítat kurz, kterým Poutník odletěl."

„Ale ale!" kroutil Atlan hlavou a zvedl obočí. „To vypadá na šestadvacet rovnic o Šestadvaceti neznámých. Nad takovou hádankou by si i ti nejgeniálnější matematici rvali vlasy."

Rhodan se pousmál a vykročil směrem k ovládacímu panelu počítače. „Jen ať si je klidně vyrvou všechny...!"

^ A ^

Teď když se rozhodli. Že zůstanou, dali této planetě jméno. Nazvali ji Solitude. Nedokázali si představit opuštěnější místo než toto, kde rostly krásné stromy a květiny, kde však nespatřili jediné zvíře

- pokud za zvířata nepovažovali malé bytosti, podobající se broukům.

Vlastně tu nikdo z nich neměl nic pořádného na práci, s výjimkou počítače, který neustále sbíral všemožné informace ohledně charakteristiky planety. Rhodan neměl nic proti tomu, aby se ostatní věnovali převážně spánku. Atlan zůstal vzhůru déle, ale i on si

sel po chvíli lehnout, aby, jak řekl - si dal hlavou projít nejrůznější věci.

Rhodan sledoval zelený kraj za okny člunu. Slunce mezitím začalo zvolna klesat za obzor. Pozoroval stromy, které se podobaly stromům na Zemi. Je to zvláštní svět, jako stvořený pro galaktické biology, myslel si. Rostliny světa, kde se zastavil čas.

Rostliny se nehýbaly. Zdálo se. že vůbec nefouká vítr. Když člověk sáhl na kůru nebo na list stromu, získal dojem, Že se dotkl něčeho pevného, kovového. Rhodan znal tento jev ze světa v jiném časoprostoru, kde se ztratil Marcel Rous a jejž nazval Krystalickou

planetou. Zdánlivá tvrdost předmětů nebyla nic jiného než důsledek zpomaleného průběhu času.

Rhodan se zamyslel nad nepojmutelným problémem plynutí různých časů, až si nakonec všiml tmavé skvrny, která se z ničeho nic vynořila ve vzdálenosti asi čtyř set metrů mezi dvěma mocnými kmeny stromů. Uvědomil si, že tam ta skvrna předtím nebyla.

Upoutala jeho pozornost. Ve světě, kde Čas ubíhá dvaasedmdesát-tisíckrát pomaleji než na vlastní mateřské planetě, se nemůže nic • objevit během několika minut - ani nějaká tmavá skvrna.

Rhodan na ni zaměřil optiku a zvětšil záběr. Čím více jej zvětšoval, tím zřetelněji se mu zdálo, že vzadu mezi stromy stojí Člověk.

Nepohyboval se a zdálo se, jako by se díval k člunu. Jeho tvář nebylo možné rozeznat a nebylo ani vidět, jaké má na sobě oblečení.

Někdo z mých čtyř mužů si asi vyšel ven, aniž by mi o tom řekl, říkal si Rhodan. Aby se ujistil, volal jednoho po druhém do Jejich kajut. Reginald Bull, který si to mohl dovolit, nepříjemně odsekl, protože nechtěl být vyrušován. Kapitán Gorlat se hlásil podle předpisů a Mike Tompetch byl tak ospalý, že nejdříve vůbec nepochopil, co se po něm chce.

Z Allanovy kajuty se však nikdo nehlásil.

„No počkej, admirále!" usmál se Rhodan. „Klidně si opustíš loď bez povolení velitele!"

Vstal a odešel k dezintegrátoru. Však Arkonidanovi neuškodí, když dobře cílená rána skácí strom v jeho blízkosti a on se pořádně lekne.

Ale ještě se ani neposadil do křesla kapitána Gorlata,když se tiše otevřel vstup a do velínu vstoupil Arkonidan Atlan.

Vypadal trochu překvapeně, přestože se usmíval. Rhodan-bleskurychle pohlédl na obrazovku a zjistil, že temná postava stojí dosud mezi stromy.

Takže to byl přece jen...

„Obávám se, že bych si dal pořádného panáka, Perry," řekl Atlan. Už jen to, že použil Rhodanova křestního jména, naznačovalo, že není tak docela v pořádku. „A proč?" chtěl vědět Rhodan.

Atlan zavrtěl hlavou. „Raději se ani neptej. Možná bys mě..."

„Tak už mluv!"

Allanovy zarudlé oči se na něj bezradně podívaly. „Viděl jsem ve své kajutě nějakého malého mužíčka!" přiznal tise a váhavě.

K jeho překvapení Rhodan zareagoval zcela klidně. Obrátil se a ukázal na obrazovku. „Nebyl to náhodou támhleten?" zeptal se a překvapeně vykřikl. Postava, která doposud stála mezi stromy, byla pryč.

Atlan si mezitím nalil kapku whisky, obrátil ji do sebe, zahleděl se na prázdnou sklenici a postěžoval si: „To přece není možné! Takový malý mužíček," a naznačil přitom rukama rozpětí asi pětadva-

ceti centimetrů, „a přitom zcela humanoidní, oblečený do skafandru flotily pozemšťanů... Navíc prošel zcela uzavřeným vchodem,"

„Jak vypadal?" chtěl vědět Rhodan. „Mám na mysli jeho tvář?" Allan pokrčil rameny.

„Já vlastně nevím. Neviděl jsem ho pořádně. Bylo to všechno takové divné. No... teď možná... Řekl bych, mel hlavu jako nedokončená socha."

„Aha. A jak se dostal dovnitř?"

„To taky nevím. Stál jsem zády ke dveřím a sledoval obrazovku. Když jsem se otočil, byl už tam. Úplně nehlučně. Stál vedle stolu.'*

„A co dělal?"

„Nic... Jenom se rozhlížel. Pohyboval se poměrně rychle, překvapivě rychle na bytost z tohoto světa." „Pak šel zase pryč?*'

„O chůzi se asi nedá mluvit," odporoval Arkonidan. „Sotva jsem se vzpamatoval z překvapení a chtěl se ho na něco zeptat, byl najednou pryč. Vmžiku pryč, jako nějaký teleporter." ..

„Hm.'" udělal Rhodan. „Možná to byl teleporter. To by také vysvětlovalo, jak prošel zavřenými dveřmi. A cos udělal potom? Šel jsi rovnou za mnou?"

Atlan přikývl. „VÍŠ, možná to byl teleporter. Ale viděl jsi už někdy mezi svými lidmi někoho s nedokončenou tváří a velkého jenom něco přes dvacet čísel?"

Rhodan se polohlasně zasmál. „Ne, samozřejmě že ne. Ale Soli-
tude je zvláštní svět. Nemusíme si kvůli tomu lámat hlavu. Možná že se toho později dozvíme víc."

„Máš pravdu, barbare," zahučel Atlan a zdálo se, že znovu získal ztracenou rovnováhu. „Možná Že pro všechno najdeme přirozené vysvětlení."

„Správně," souhlasil Rhodan a stiskl poplašné tlačítko. Když zavyly sirény, Arkonidan se lekl. To, co právě prožil, ho značně znervóznělo, i když navenek vypadal, Že je naprosto klidný.

^ A ^

Sotva sirény utichly, do velínu vtrhl Reginald Bull. Těsně za ním se objevil kapitán Goriat a jako poslední přisel poručík Tompetch.

„Prožil někdo z vás během uplynulé hodiny něco neobvyklého?" zeptal se Rhodan služebním tónem.

Reginald Bull podmračeně zavrtěl hlavou.

„Kapitáne,..?"

„Ne, pane, nic. Spal jsem,"

„Poručíku...?"

„Ne, pane. Taky jsem spal."

Rhodan v krátkosti vylíčil, co on a Atlan pozorovali. „Avšak nevíme, jestli jsme se nestali obětí halucinace. Tady na Solitude se může stát cokoliv, co nepatří do našich představ. Ale samozřejmě Že se musíme přesvědčit. Kapitáne Gorlate, prohledejte kajutu, ve které byl spatřen ten malý muž. Opatrně! Bully, ty převezmeš velení na palubě, zatímco se Já a Atlan půjdeme podívat támhle do lesa. Poručíku Tompetchi, vy s námi udržujte spojení!"

^ A ^

Navečer se nebe zatáhlo podivnou hnědí, která nejdříve připomínala špinavé olivy, pak nabrala zelenou barvu, za chvíli ji ztrácela a přecházela do červené.

Při prohledávání místa, kde Rhodan sledoval temnou postavu, se ukázalo, že se zmýlil v odhadu vzdálenosti. Z těch čtyř set metrů bylo nakonec dvakrát tolik-

„Jsme na místě, poručíku," řekl Rhodan do malé vysílačky- „Můžete nás vidět?"

„Ano, pane," odpověděl Tompetch. „Vidím vás velmi dobře. Ale rychle se stmívá."

„Dobrá. Jak velké nás vidíte?"

„Asi jako palec, řekl bych, pane."

„Díky, to stačí. Zůstaňte u přístroje!"

Podíval se na Atlan. „Škoda, admirále. Myslel jsem si, že se z trpaslíka stal obr. Ale i já jsem ho viděl asi jako palec velkého."

Hledali nějaké stopy. Když se setmělo, takže už nebylo možné cokoliv najít pouhým okem, Rhodan vytáhl malou ale výkonnou

svítilnu a zapnul jí. „Tráva je tvrdá," zamumlal Arkonidan. „Stopy, na jaké jsme zvyklí, tu nemohly zůstat. Tuhle trávu jen tak něco neohne,"

Rhodan posvítil na cestu, kterou přišli. Byla vyznačena polámanými stébly trávy, jako by přes ni přejela úzká sekačka.

„Ohnout se nedá," řekl. „Jen polámat. Je tvrdá a křehká. Pokud tu někdo stál, pak bychom měli něco vidět."

Atlan se napřímil a vzdychl. „Ale nic nevidíme. Administrátore. Nač podle toho soudíte?"

Rhodan se usmál. „Soudy nechám na tobě, příteli."

Atlan pokrčil rameny a rozpřáhl ruce. „No, co mám říct? Halucinace, nic jiného."

Rhodan chtěl něco odpovědět. Že na halucinace nevěří, Že musí existovat nějaké další vysvětlení, ale v té chvíli téměř fyzicky cítil, že ho z té temnoty někdo pozoruje.

Jeho reakce byla čistě automatická. Byla vyvolaná instinktem a byla mnohem rychlejší než úlek. Světelný kužel lampy zachytil postavu, která se jen pár metrů od nich jako by vznášela nad povrchem a pohupovala se ve vetru. Ve větru, který na Solitude vůbec neexistoval.

Rhodan překvapeně zaregistroval, že směrový paprsek lampy postavou pronikl, alespoň zčásti, protože světlo se odráželo za stromem, který za tou postavou stál.

Co to mělo znamenat?

Atlan už chytil rukojeť zbraně a chtěl ji tasit, ale Rhodan ho okřikl: „Nepřeháněj to! Nevíme, co nám chce!"

Zároveň se snažil poznat, kdo ten neznámý vlastně je. Neznámý na sobě měl šedivý overal, jaký Pozemšťané nosili jako pracovní oděv, ale tenhle byl zhotoven z hrubé pevné látky a byl průhledný. Na nohou měl vysoké holínky s magnetickým závěrem, stejné jaké nosil Rhodan, ale tyhle neničily trávu, na níž stály, zatímco pod Rhodanovými kroky křupavě praskala. Postava měla na hlavě spoustu vlasů, ale tvář nebylo možné poznat.

„No dobrá, příteli," řekl Atlan posměšně. „Něco ale podniknout musíme. Zírání nás daleko nedostane. Hej, kdo jsi?"

Hlasité zvolání vyvolalo na diamantově tvrdých, hladkých kmenech stromů groteskní ozvěnu. Postava nereagovala.

Rhodan k ní vykročil, když se pohnula a vzdálila se o krok dozadu. Ale nešla, nýbrž jako by se vznesla. Rhodan udělal další krok a docílil stejného efektu.

„Možná bychom ho mohli obklíčit," navrhoval Atlan. „Pak bychom ho třeba chytili."

„Chytili? A Čím? Vždyť by nám utekl mezi prsty jako dým."

„K čertu, něco přece musíme udělat..."

Atlanův hlas zněl rozrušeně a nervózně. Ještě než stačil domluvit větu do konce, postava se pohnula potřetí — tentokrát aniž by se k ní kdokoli přibližoval. ,.' ,

Rhodan neznámého následoval světlem své svítilny. „Za ním!" rozhodl. „Bylo by zajímavé zjistit, kam má namířeno."

Podal o události zprávu Tompetchoví a upozornil ho, že od této chvíle musí používat ultrasvětelné frekvence. ..„Pokuste se nás neztratit z očí," uzavřel. „Může se stát, že budeme potřebovat pomoc."

Pak společně s Allanem pronásledoval postavu. Zdálo se, že cizinci vůbec nevadí, že za ním někdo jde. Neměnil tempo a klouzal dál nad trávou, aniž by zanechal jedinou stopu.

Nebylo vůbec lehké ho následovat. Tráva byla příliš tvrdá, docela dobře se o ni dalo i zranit. Podle Rhodanova odhadu mezitím urazili asi tří kilometry od K-238, když se před nimi objevil hřbet nějaké vyvýšeniny. Cizinec se nad ni vznesl a zmizel za hřebenem. Atlan a Rhodan ho následovali a když vylezli až nahoru, spatřili cizince na úpatí dalšího svahu. U jeho nohou se nacházela tmavá skvrna, jako by tam byla tráva vypálená.

Vypadalo to, Že Čeká, až se Rhodanova lampa objeví na hřebenu kopce a až ho ozáří. Pak se pomaličku, jako by chtěl zřetelně naznačit co dělá, ponořil do té tmavé skvrny. Po několika vteřinách byl pryč.

„Teď tas svoji zbraň, admirále!" řekl Rhodan, aniž by se na Arkonidana podíval.

Kráčeli dolů po svahu a když byli napůl dole, poznali, že skvrna nebyla ničím jiným než otvorem nebo nějakým vstupem do země.

Byl téměř kruhovitý a měl průměr půl druhého metru. Zastavili se na jeho okraji a Rhodan posvítil dovnitř. Viděli, že Šachta vede jenom půl druhého metru svisle a pak zabočuje. Nebylo vidět, kam
vede.

„Tak tam sestoupíme," navrhl Atlan.

Rhodan zavrtěl hlavou. „Je to příliš nebezpečné. Budeme potřebovat nejméně jednoho muže, který by hlídal tady."

Zavolal Tompetcha. „Přijďte za námi!" přikázal mu. „Vezmete si dezintegrátor a přenosnou vysílačku a přijďte sem. Naši stopu najdete v trávě, kromě toho nechám svítit svítilnu."

Tompetch potvrdil příjem rozkazu a oznámil, že za nimi dorazí nejpozději za půl hodiny.

• ^ A ^

„Co si pod tím máme představit?" zeptal se Allan po dlouhém mlčení- „Jak je možné, že se sestaví nemateriální obraz, který má postavu muže a na sobě overal pozemské vesmírné flotily?" Rhodan odpověděl: „Abych byl upřímný, neumím si pod tím představit nic. Ale doufám, Že tam dole," naznačil směr temné šachty, „najdeme vysvětlení."

Po další chvíli ještě dodal: „Měli bychom vědět, že nemusíme mít vždycky co do Činěni jenom s nějakým zobrazením. Nemusí to být jenom obrazová projekce, která by byla nějak mimořádně rafinovaná. Ta věc totiž měla inteligenci, vypadá to na skutečného ducha."

„Že by strašidlo?" posmíval se Atlan.

„Možná. Přitom bychom však měli zjistit, co takové strašidlo vlastně představuje."

UŽ se zdálo, že rozhovor sklouzne do metafyziky, když se nahoře na kopci objevil poručík Tompetch. Sestupoval dolů po svahu

a když došel ke svým dvěma nadřízeným, podle předpisů zasalutoval.

„Tompetch, my teď slezeme tam dolů. Buďte tu na stráži a mějte očí otevřené. Mějte zapnutou vysílačku a v ruce zbraň. Nemůžeme vůbec tušit, co na nás tam dole čeká," vysvětloval Rhodan.

Tompetch se postavil na okraj nory, zatímco Rhodan sestupoval

dolů a Atlan ho následoval. Sotva se dotkli nohama země, sklonili se a pokračovali Šachtou dál. Sklon šachty však byl příliš příkrý. Zanedlouho zjistili, že bude lepší posadit se a klouzat dolů.

Bylo to docela zábavné, jako na toboganu, ale pak šachta pomalu přešla do vodorovného směru. Zpomalili. Rhodan se postavil a společně' s Arkonidanem pak kráčeli dál.

„Rád bych věděl, jak se dostaneme zpátky," zamumlal Atlan.

Rhodan šel dál. „Prozatím jsem docela rád, že jsme dole. Zatím si nemusíme lámat hlavu tím, co nás ještě čeká."

Lampa projela skluzavkou celkem v pořádku. Její silný paprsek ozařoval hladké stěny štoly a daleko vpředu'bylo vidět temný otvor. Štola sama byla poměrně nízká, i když dostatečně vysoká na to, aby se v ní mohli pohodlně pohybovat. Atlan přejel rukou po stěnách a konstatoval, že to bude pravděpodobně nějaká plastiková hmota, která sem byla nastříkána.

Posléze došli na konec štoly a Rhodanova svítilna objevila rozlehlou místnost, naplněnou cizokrajnými přístroji. Uprostřed místnosti stály nádoby, podobající se rakvím. Vedl k nim mimořádné velký počet nejrůznějších drátů, trubic a spirál.

Ne ta spousta přístrojů všude kolem, ale hlavně rakve Rhodana zajímaly. Vyskočil ze štoly, prošel mezi několika přístroji a zastavil se před první rakví, aby si ji prohlédl. Vypadalo to, že je kovová.

Rhodan ohmatal Její víko rukou a cítil, že se mírné chvěje. Pokoušel se víko zvednout, ale nepodařilo se mu to. Posvítil si dokola a zjistil, Že tato místnost nemá žádný druhý východ nebo dveře. Otvor štoly, ve kterém seděl Atlan se zbraní v ruce, byl jediným vstupem. , :.

Někde v blízkosti musel tedy být ten duch nebo strašidlo - ledaže by teleportoval stěnou.

Ale kde byl teď a především - proč je sem zavedl?

Když si Rhodan kladl tyhle dvě otázky, poprvé pocítil, že ho rozbolela hlava. Byla to tupá nepříjemná bolest jako po prohýřené noci s levným vínem. Rhodan se divil, proč ho bolí, když je tady dole tak svěží a Čerstvý vzduch jako nahoře na planetě.

Vzduchem to být nemohlo. Rhodan ustoupil až k zadní stěně haly

a Čekal, jestli se ta bolest ztratí. Po chvíli se zdálo, Že slábne. Napadlo ho, že je to možná vzdáleností mezi ním a šesti rakvím podobným bednám, ale když potom pomalu putoval kolem podélné stěny, zjišťoval, že bolest je něj intenzi vnější v místě, kde stojí přímo proti šesti rakvím. Tajuplná síla, která mu bolesti způsobovala, • tedy vycházela skutečně 2 nich. To, že žádnou bolest necítil ve chvíli, kdy se k nim přiblížil poprvé, vzniklo patrně díky cizímu vlastnímu Času. Bolest potřebovala Čas, aby se projevila.

„Něco tam bude," řekl zamyšleně k Allanovi, „a já bych moc rád věděl, co to je."

Pak popadl malou vysílačku. „Tompetch, jste tam?" „Ano, pane."

„Zavolejte loď a řekněte jim, Že sem má přijít Qorlat. Ať přiletí

s malým vznášedlem, aby to šlo rychleji, a ať vezme psychograf, Rozuměl jste?"

„Rozuměl, pane," odpověděl Tompetch.

Zatímco čas plynul, Rhodan přemýšlel, zda má některou z těch Šesti rakví otevřít násilím, aby se podíval, co je uvnitř. Tento nápad však rychle zavrhl. Jelikož z rakví vycházela Jakási síla, která mu způsobovala bolesti hlavy ~ jenom jemu, nikoli Arkonidanovi -, nabízela se myšlenka, Že rakve obsahují něco živého. A násilné otevření některé z nich by pravděpodobně poškodilo její obsah.

Rhodan se rozhodl. Že místo rakví bude tyto předměty nazývat bednami.

Po Čtvrthodině se ohlásil kapitán Goriat z horního vstupu šachty. Rhodan ho požádal, aby přinesl psychograf dolů, a vydal Tompet-

chovi rozkaz upevnit lano, aby Goriat mohl slézt a přitom nerozbil

citlivý přístroj.

Brzy nato se kapitán Goriat objevil ve Štole.

Rhodan převzal přístroj, postavil jej na zem a zapnul. Pokud by někde v blízkosti existovalo nějaké myšlenkové záření, pak by je přístroj zaregistroval. Bylo však také třeba počítat s cizím vlastním Časem. Rhodan si najednou vzpomněl, jak rychle se pohyboval onen

neznámý „duch". Zdálo se, jako by cizímu vlastnímu Času vůbec i nepodléhal.

Rhodan se podíval na hodinky. Uplynulo deset minut od chvíle,

kdy zapnul psychograf. Arkonidan Allan dosud seděl v ústí štoly a kapitán Goriat stál vedle něj předkloněn a díval se dolů.

Uplynulo dalších pět minut. Ticho nebylo ničím přerušeno.

Dokud Arkonidan náhle nevyskočil, nepřimhouří oči a nezadíval se až úplně dozadu do prostoru. Přitom překvapeně vyrazil: „To přece není možné...!"

Rhodan věděl, že Arkonidan Allan má mimořádně vyvinutý šestý smysl, který mu zprostředkovává řada dalších, lidem neznámých možností jak zachycovat skutečnost. Atlan dokázal rozpoznávat věci, které byly pro Člověka příliš malé nebo příliš vzdálené.

Rhodan cítil příval horkého vzduchu, který jako by vycházel od těch Šesti beden, a zároveň slyšel praskavý šustot. Viděl, jak se víka beden začínají vlnit, jako by pod nimi někdo podpálil oheň, a rychlost, kterou to všechno probíhalo, naznačovala, že se blíží nějaké nebezpečí.

„Pryč odtud!" křikl na Gorlata a Arkonidana.

Oba reagovali okamžitě. Sotva Rhodan vypnul psychograf, vzal jej do náručí a začal lézt do štoly. Oba muži už byli daleko na konci chodby. O několik kroků dále Rhodan objevil konec lana, který se pohyboval sem a tam, na znamení toho, že Goriat a Atlan už šplhají vzhůru.

Když pak šachta začala stoupat tak prudce, že už se Rhodan nedostal ani o krok dál, zahákl si psychograf za opasek, popadl lano a s jeho pomocí šplhal nahoru.

Goriat už byl venku a startoval vznášedlo. Tompetch seděl s nešťastným výrazem na zadním sedadle. Atlan se vyhoupl vedle něj.

„Pryč! Rychle pryč!" supěl Rhodan a naskočil do odlétajícího stroje.

Golat nevěděl, co má dělat dál. Vznášedlo stoupalo nahoru ke hřebeni kopce a když jej překonalo, Goriat se tázavě ohlédl na Rhodana.

„Počkat!" přikázal Rhodan.

Vyskočil ze stroje, vzal do ruky psychograf a plížil se zpátky k hřebeni kopce, který za sebou nechali asi o dvacet metrů dál.

Nebyl ještě úplně nahoře, když se pod ním začala chvět země -

stejně groteskním, pomalém způsobem, jakým na tomto světě vlastně všechno probíhalo.

O pár vteřin později se dole v údolí zvedl sloupec nazelenalého světla. Rhodan, který mezitím ležel na hřebeni, je pozoroval.

Tam kde ohnivý sloupec vystřelil z povrchu země, se odlamovaly kusy skály - také velice pomaličku a ledabyle, že by se daly zachytit rukou. Všechno to probíhalo velmi tiše. Bylo to doprovázeno pouze hlubokým bručením, vycházejícím z útrob země. Nebylo pochyb o tom, že podzemní jeskyně včetně svých tajuplných obyvatel - za předpokladu, že tam vůbec nějací byli - byla zničena obrovskou explozí.

Rhodan zůstal ležet nahoře na kopci déle než půl hodiny. Ani pak ještě exploze nekončila. Ohnivý sloupec už však překonal svůj vrchol a pomalu klesal dolů. Tam kde prorazil povrch, byl teď trychtýřovitý kráter o průměru nejméně patnácti metrů.

Rhodan vstal a vracel se ke vznášedlu. Čekaly tam na něj tázavé oči.

„Všechno rozbili," řekl lakonicky. „Však jste viděli sami."

„Ano, pane," vyhrkl Tompetch, protože už nedokázal krotit své rozčilení, „ale byla to ta nejpodivnější exploze, jakou jsem kdy viděl a slyšel."

Gorlat se znovu rozjel. Mířil zpátky ke kosmickému Člunu a ani nečekal na rozkaz.

, „Co to mohlo být, pane?" zeptal se Tompetch. „Kdo ten výbuch zavinil?"

, Rhodan pokrčil rameny. „To já nevím," odpověděl.

„Ale tam dole snad muselo být vidět, co se děje, pane," trval na svém Tompetch. „Myslím předtím, 'než jste vylezl z díry a ohlásil se nám..."

„Buď zticha, Miku!" vyjel na něj Golat. „Ty bys člověka tím svým Žvaněním úplně poplet!"

Tompetch uraženě zmlkl. Rhodan však zpozorněl. , „Co nebo kdo se hlásil, poručíku?"

„No přece mikrokom, zabudovaný do tohoto stroje, pane," odpověděl Tompetch. „Právě jsem to chtěl přijmout, protože jsem si

myslel, že by to mohl být Bull a že nás volá z lodi... Ale to už jste zrovna lezl z díry a naskakoval do člunu, a pak už nebyl na nic Čas."

Rhodan se předklonil, aby aktivoval mikrokom. Sotva to udělal, okamžitě se ozval Bull: „Co se děje? Proč od vás nic neslyšíme?"

„Nebylo to nutné," odpověděl Rhodan, „Volal jsi nás asi před půl hodinou?"

„Ne," odpověděl Bull bez váhání. „Seděl jsem před vysílačkami a dával jsem pozor. Proč?"

„To ti vysvětlím později. Hned jsme zpátky."

Vypnul spojení a obrátil se k Tompetchovi.

„Říkal jste, Že se hlásil mikrokom, poručíku. Jak to vypadalo?"

Otázka Tompetcha překvapila: „No... jako obvykle, pane. Rozsvítila se kontrolka."

„Na dlouho?"

„Ano, samozřejmě... To znamená... Tak přesně vám to asi neřek-nu, pane. Ale jak povídám, kapitán Gorlat se vyřítil z díry jako divoch, naskočil a pak už na nic nebyl čas..." ,

„No tak se pokuste vzpomenout!" naléhal Rhodan. „Když Gorlat nasedal do vozu, kontrolka ještě svítila?"

„Ne, pane," odpověděl Gorlat. „Byl jsem sice rozčilený, ale jsem si jist, že bych si toho všiml, kdyby ještě svítila..."

Tompetch se udeřil rukou do Čela a zaúpěl: „No jistě! Já hlupák! Ještě jsem si říkal, že už je tady Gorlat, takže si to vezme sám. Víte, pane, když je v blízkosti kapitán, pak by se neměl žádný poručík hlásit. Chtěl jsem mu to říct, když nasedal - nasedal- asi není to správné slovo, on přímo vletěl dovnitř. Ale zaprvé jsem měl na práci něco jiného, a zadruhé jsem pochopil a všiml si, že kontrolka už nesvítí. Na to si teď vzpomínám docela přesně, pane."

Rhodan přikývl.

„Mělo to snad nějaký zvláštní význam, pane?" pokračoval okamžitě Tompetch. „Myslím tím, jestli to nemělo něco společného s explozí..."

„To nevím, poručíku."

O chvíli později už byli zpátky u Šedesátimetrové koule kosmického člunu K-238. Vlétli se vznášedlem dovnitř, Rhodan popadl

psychograf a požádal své druhy, aby se co nejrychleji shromáždili ve velínu.

^ ^ ^

Rhodanovými nejdůležitějšími důkazy byly dva pracovní diagramy - jeden z psychografu, druhy z registračního záznamu kluzáku.

Psychograf pracoval celkem přes patnáct minut a podal jednoznačný důkaz toho, že v podzemním jeskyním prostoru „někdo myslel".

Psychograf byl v podstatě primitivní přístroj, který zaznamenával slabá elektromagnetická pole, provázející jakoukoli myšlenkovou činnost. Podle její intenzity a frekvencí se dalo dokonce stanovit určité měřítko inteligence myslícího tvora.

Jako druhý Rhodan předvedl pracovní diagram mikrokomu z paluby kluzáku. Mikrokom zaregistroval signál trvající pět a půl vteřiny, pohybující se ve dvou skupinách hypervin, které se na diagramu jednoznačné ukázaly. Rhodan byl přesvědčen, že se jednalo o něco jako zápalný signál, který vyvolal podzemní explozi.

Nakonec všechno shrnul; „Zaprvé - v jeskyni žila nějaká myslící, inteligentní bytost. Musíme se domnívat, že se s námi pokusila nějak spojit telepatickou cestou. Ovsem vinou různých časů, ve kterých žijeme, jsem místo telepatické zprávy pocítil jenom silnou bolest hlavy.

Zadruhé -. v jeskyni byla někde uschována bomba. Ve chvíli, kdy se se mnou cizí bytost spojovala -- nebo se o to ještě snažila -, byla tato bomba odpálena zvenčí. Proto se zdá být nejpravděpodobnější', že se někdo neznámý dozvěděl o navázání kontaktu a že mu to bylo nepříjemné. Reagoval okamžitě a cizí inteligenci vyhodil do vzduchu včetně celé jeskyně. Pravděpodobně chtěl zničit i nás, ale

protože náš čas ubíhá podstatně rychleji než jeho, stačili jsme se ještě včas ztratit."

Zmlkl.

„A co ten duch?" zeptal se Allan.

„To ještě nevíme," přiznával Rhodan- „Vypadá to, že patří k cizí

inteligenci, která byla zničena explozí. Očividně nás k ní chtěl dovést."

Allan přikývl. „A ještě něco," pokračoval. „Měl jsi ty bolesti hlavy. Kdy přestaly?"

Zdálo se, že Rhodan tuto otázku čekal. „To se stalo ve chvíli, kdy jsem sáhl na lano a začal šplhat vzhůru. Podle mého názoru mají telepatické sily té cizí inteligence jen omezený dosah."

Arkonidan vzdychl. „Takže musíme ještě zjistit, kdo nebo co je tím duchem, a v jakém vztahu je k událostem, které se tu odehrály. A taky kam zmizel. Protože v jeskyni jsme ho už neviděli."

Rhodan přikývl. „Ještě něco. Proč ta jeskyně vlastně měla vstup?"

Atlan na něj překvapeně pohlédl. „Proč...? Duchové nepotřebují Žádné cesty, Že? Pohybují se pevnými stěnami stejně jako vzduchem. To je ta věc, kterou máš na mysli?"

„Tak nějak podobně," přiznal Rhodan. „Dole v jeskyní nebyl žádný pohyblivý předmět. Všechno bylo připevněno nebo vestavěno. Duch se však ponořil dovnitř otevřeným vstupem, nebo tou dírou, chcete-li. Nač tedy ta štola?

Pochopitelně že to lze vysvětlit různým způsobem. Třeba to byla větrací Šachta. Nebo se tudy do jeskyně transportovaly ty přístroje. To všechno však není příliš uspokojivé. Jsem si jist, že existuje nějaký mnohem pádnější důvod, proč ta jeskyně měla takový vstup.

Byla by tu ještě jedna domněnka," dodal po chvíli Rhodan s úsměvem. „Možná Že ten jeskynní duch byl inteligencí, která se dostala nějaké neznámé bytosti do područí. Nevíme, jaký úkol ve službách svého pána plnila, ale každopádně se s námi pokoušela spojit... Možná měla dokonce přání, abychom ji vysvobodili. Neznámý vládce se to však dozvěděl a stejně rychle jako brutálně z toho vyvodil své závěry."

Atlan mu pozorně naslouchal a po chvíli namítl: „To je vsak jenom hypotéza, že ano? Myslím, že bychom do budoucna neměli každého ducha, se kterým se setkáme, považovat za poddaného nějaké vyšší moci, že ne?"

Rhodan se zasmál. „Bez starosti, admirále! Přesně vím, zač takové hypotézy stojí. Jenom jsem si říkal, že musí existovat nějaký důvod, proč neznámí zabránili našemu kontaktu s těmi dole. Tím

nejjednodušším důvodem bylo - podzemní bytosti věděly něco, co jsme se my nesměli dozvědět. Proto bychom se měli snažit najít nějakého dalšího ducha a tentokrát se opravdu postarat, aby už neznámy naše rozhovory nerušil."

Proti tomu ani Allan nic nenamítal.

„To však předpokládá," řekl jen, „Že na Solitude Žije ještě víc takových podzemních bytostí."

Rhodan po něm šlehl pohledem. „Snad si nemyslíte, admirále. *Že* fyzicky existující inteligence - ať UŽ je jakákoli -, by mohla přežívat pouze v jediné bytosti?"

^ A ^

Počítač lodi pracoval celou,tu dobu-bez přestávky. A mělo mu trvat ještě pět nebo Šest hodin, než dojde k nějakému prvnímu Částečnému výsledku.

Proto Rhodan poslal své lidi do kajut, aby si odpočinuli, a vůbec se přitom nedivil, že Allan jeho nabídku odmítl a vysvětloval, Že by raději zůstal ve velínu. Ze už nechce, aby ho v kajutě znovu překvapil nějaký malý mužíček.

Rhodan věděl, že chce zůstat z jiného důvodu. Atlan měl totiž nápad a nechtěl si jej nechat pro sebe.

„Už jsi někdy přemýšlel o tom, Administrátore," zeptal se v dobré náladě, „ze by neznámý diktátor těch ubohých podzemních inteligencí nemusel být spokojen s výsledkem, jakého právě docílil? Možná se nebude chtít spolehnout na to, že nás exploze rozsekala na prach, ale přijde se podívat? Možná že už je někde nablízku a že si právě připravuje své raketomety?"

Rhodan se usmál. „To je moudrá li váha, admirále! Kdybys mí to neřekl, určitě bych na to zapomněl!"

Allan zamrkal. „Já ti ty tvoje lži nevěřím, barbare," zabručel v předstírané zlosti. „Proč se na něco takového nepřipravíme?" „Protože máme spoustu času," odpověděl Rhodan.

„Jak to můžeš vědět? Pokud už je někde nablízku, pak může každou chvíli udeřit."

Rhodan přikývl. „Dobrá, řekněme, Že Je někde poblíž. Ale jak je

daleko? Tisíc kilometrů? Dobrá- Co může udělat? Může na nás střílet raketami nebo jinými zbraněmi. Předpokládejme,to nejhorší - že má dezintegrátor, Jehož dekrystalizační pole se pohybuje rychlostí světla. Jak velká je rychlost světla?"

Atlan pochopil smysl otázky teprve po chvíli, ale pak se zlobil.

„Proč na to já-hlupák nepřišel dřív?" zvolal a udeřil se pěstí do Čela. „Čas v tomto vesmíru probíhá dvaasedmdesáttisíckrát pomaleji, než jsme zvyklí my. Totéž se týká pochopitelně i rychlosti světla. Ve zdejších podmínkách to tedy znamená, že se světlo nepohybuje rychleji než rychlostí čtyř kilometrů za vteřinu, že?"

„Čtyři celé sedm, abych byl přesný," odpověděl Rhodan. „Pokud na nás tedy někdo vystřelí ze vzdálenosti jednoho tisíce kilometrů a dráha zbraňového paprsku se bude pohybovat rychlostí světla, pak mezi výstřelem a zásahem uplynou asi čtyři minuty. To je pro naše přístroje dostatek času, aby takový útok zaznamenaly. I pro K-238, aby se vypařil. Nehledě na to, že loď, která by se k nám chtěla přiblížit na tisíc kilometrů, aniž by po nás střílela, bude zaměřena."

Atlan zaúpěl. „Kde zůstal můj rozum? Netěší mě, Že mě trumfl barbar."

„Jsou i horší věcí," usmál se Rhodan. „Ale legrace stranou. Vypadá to, jako bychom tady na Solitude mohli zabít dvě mouchy jednou ranou. Nejdříve zjistit, kde zůstal Poutník, a zadruhé se prvně podívat na Druufy. Vsadím se, že to byli právě Druufové, kdo ty ubožáky z podzemí dnes v noci připravili o život."

„A co když ne? Co když to nejsou oni?" namítal Arkonidan.

„Potom tedy," dokončil Rhodan, „bychom se museli domnívat, že je tu někdo Ještě mocnější než Druufové... Při takové myšlence, přiznávám, že člověk pořádně zapotí."

Atlan souhlasně přikývl.

V té chvíli se ozval automatický zaměřovač a vyhlásil poplach. Rhodan se podíval na naměřené hodnoty a vyhlásil poplach celé lodi. „Osm neznámých jednotek se právě vynořilo ze slunečního stínu. Letí směrem k Solitude," vysvětloval Arkonidanovi. „Odstup deset tisíc kilometrů."

^ A ^

Prozatím toho K-238 neměl příliš mnoho na prácí. Čekal. Zaměřovače registrovaly letové dráhy neznámých objektů a došly k závěru, že jsou řízeny inteligentními bytostmi, nebo jsou rafinovaně naprogramovány, protože neustále prováděly nějaké manévry. Ale spíše se přikláněly k první variantě.

Hodinu po vyhlášení prvního poplachu se cizí lodě podstatně přiblížily. Po dalších dvou hodinách už bylo zřejmé, jaké úmysly cizinci chovají. Na palubě a ve velínu K-238 zavládla nervozita.

'Po třech a půl hodinách zahájily čtyři z osmi cizích lodí ve vzdálenosti šesti tisíc kilometrů brzdný manévr a za okamžik se úplně zastavily. Zbývající čtyři však udržely původní tempo a po dalších dvou hodinách zmizely ve stínu Solitude. Očividně měly v úmyslu přistát na denní straně planety.

Teprve pak začal Rhodan jednat. Když bylo zřejmé, že první Čtyři lodě udrží své pozice, K-238 odstartoval- Vzlétl nad planetu a namířil si to ve stejném kurzu jako čtyři přistávající nepřátelské lodě. /Rhodan letěl rychlostí patnácti kilometrů za vteřinu, a teprve když stabilizoval kurz oběžné dráhy, rozhodl, že vysvětlí své úmysly.

„Chci se na ty čtyři cizí lodě podívat," vysvětloval. „Nebudeme přitom nic riskovat, protože jsou ve svém pomalém vlastním čase proti nám v podstatě bezmocní. Tahle věc nemá s naším hledáním planety Poutník prakticky nic společného. Ale myslím si, že bychom si neměli dát ujít příležitost, abychom se na ty cizince, možná Že to budou Druufové, podívali zblízka."

Po chvíli K-238 přelétl hranici denní a noční strany a znovu se pohyboval ve světle zeleného slunce, vznášejícího se na purpurovém pozadí cizího vesmíru.

Na obrazovkách se vynořila nekonečná rovina, porostlá hlavně křovím a protkaná řadou širokých řek. Rhodanovi se tento terén příliš nelíbil, a proto Atlanovi vysvětloval: „Vypadá to tu přímo jako na servírovacím tácu. Nelíbí se mi to. Pokud objevíš nějaký pěkný úkryt, řekni mi to, admirále."

Ale admirál ani přístroje, které byly velmi spolehlivé, nedokáza-

li najít žádnou nerovnost povrchu, která by K-238 pomohla po přistání k určitému zamaskování. , ' ,

Tohleto však najednou nebylo zajímavé, protože Reginald Bull oznámil, že jeho zaměřovače nemohou zachytit ani čtyři lodě, které tu někde měly údajně přistát, ani ty čtyři, které zůstaly na oběžné dráze. Vesmír a nejbližší okolí byly prázdné, cizí lodě jako by se vypařily.

Rhodan podrobil zaměřovači přístroje krátké kontrole a konstatoval, že všechny jsou v naprostém pořádku.

„Co by to mohlo být?" Šklebil se Arkonidan Atlan, protože pravděpodobně věděl, oč jde.

„Ztratili jsme kauzalitu Času." Lidé ve velínu strnuli. To promluvil Rhodan. Bull si odkašlal a mlčel. Rhodan se rozhlédl a dodal:

„Letěli jsme příliš rychle. Zhruba čtyřikrát rychleji než je zdejší rychlost světla. Podle jistého pana Einsteina to může znamenat mnoho věcí. Ale abychom ukončili všechny dohady - nedokážeme teď říct, jestli těch osm lodí bylo na této planetě dávno před námi, nebo jestli už zmizely, Či zda se objeví později. Možná za několik hodin, nebo za několik tisíc let. Tohle všechno nevíme, ale myslím si, že bude rozumné, když tu přistaneme a stejně se porozhlédneme. I tak jsme měli v úmyslu hledat zdejší podzemní inteligentní bytosti."

„Žádné námitky, veliteli!" usmál se Atlan. „Když už jsme letěli rychleji než světlo, budeme teď mít na takové pátrání dost času."

^ A ^

K-238 přistál v něčem, co vypadalo jako vyschlé a zarostlé řečiště. Byl o trochu níž než okolí, nicméně z něj stále o necelých padesát metrů vyčníval.

Reginald Bull a Rhodan opustili kosmický člun v kluzáku a Allan s Gorlatem a Tompetchem zůstali na palubě.

Rozlehlá rovina byla ospale jednotvárná. Křoví, které ji takřka dokonale pokrývalo, se nezvedalo výše než dva metry nad úroveň země, a stromy tu byly vidět tak zřídka. Že se daly bez problémů používat Jako orientační body.

Po půldruhé hodině se Rhodan otočil a namířil kluzák zpátky ke K-238. Letěli alespoň poněkud jiným směrem, aby neztráceli čas,

a objevili přitom novou díru. Bylo to ve chvíli, kdy už je oči začínaly pálit od dlouhého pozorování.

Byl to malý, nenápadný otvor v zemi zarostlé křovím, právě dost velký na to, aby byl vidět mezi větvemi a listy.

Rhodan začal klesat, ale zastavil těsně nad křovím, protože nenašel i žádné vhodné místo k přistání. Bull seskočil dolů. Klel přitom, protože křoví bylo samý trn, a začal si otvor opatrně prohlížet. Kón-] statoval, že je zevnitř obložen stejnou tvrdou plastikovou hmotou jako ten, kde narazili na první podzemní bytosti.

„V pořádku!" křikl Rhodan. „Vrať se, nebo si nás Druufové všimnou."

^ ^ ^

Asi osmdesát metrů od otvoru v zemi našel Rhodan místo vhodné k přistání. Hned nato se spojil s Allanem a požádal ho, by připravil všechny přístroje, na jejichž použití se předem dohodli. Gorlat a Tompetch je už měli připraveny.

Reginald Bull mezitím vyložil z paluby kluzáku zbraně a když byl hotov, Rhodan se vrátil do kosmické lodi, naložil připravené přístroje a tři zbývající muže. Kapitán Gorlat se postaral o bezpečnostní opatření, potřebná do doby, než se vrátí zpátky. Když kluzák vylétl - z lodi, aktivoval ochranná energetická pole, která loď dostatečně chránila před nepřátelským okolím. Aby byla těchto polí zbavena, bylo zapotřebí malého ovladače, který existoval pouze ve dvou exemplářích -jeden mel u sebe v kapse Rhodan, druhý byl ukryt na bezpečném miste nedaleko K-238.

Poručík Tompetch do poslední chvíle seděl před zaměřovacími přístroji a hlásil, že osm nepřátelských lodí se ještě stále nevynořilo.

Reginald Bull seděl vedle hromádky vyložených zbraní, když u něj přistál kluzák. Vypadalo to, jako by mu ten krátký Čas osamělosti postačil, aby ho ovládla melancholie z jednotvárnosti okolní krajiny.

„Nás nejdůležitější cíl je," vysvětloval Rhodan, „nedovolit, aby Druufové zakročili a znovu nám znemožnili navázat spojení s podzemními inteligencemi. To znamená, že musíme těm dvojhypersignálům zabránit v tom, aby odpálily další nálože. Tohoto cíle dosáhneme pravděpodobně s pomocí nějaké ručičky. Ta pracuje v našem vlastním čase, takže-je mnohem rychlejší než cizí vysílačka. Bude aktivována ve chvíli, kdy zaznamenáme odpalný signál. Pak se od-palný a interferenční signál vzájemně zruší.

Abychom se však ještě pojistili a nic neriskovali. Vytvoříme, kolem vchodu do podzemí ochranné pole.

Zatřeli bude jeden z nás neustále sedět u malého zaměřovacího přístroje, který jsme sem vzali s sebou. Pokud se osm cizích lodí objeví znovu, musíme okamžitě zmizet. A konečně tu máme všechny přístroje, které potřebujeme, abychom se spojili s podzemními inteligencemi. Máme tu psychograf, zesilovač telepatie, záznam, dekodér a řadu dalších věcí.

Nejdříve ze všeho bychom si však měli říct, že tu před námi stojí úkol, jehož řešení může trvat i několik týdnů." . Podíval se na každého zvlášť a konstatoval, že nikdo z nich nic nenamítá. „Nejlepší bude, když začneme hned teď," řekl Rhodan. „Budeme mít světlo už jenom pár minut."

Rhodan a Arkonidan měli za úkol vstoupit do štoly a navázat spojení s cizími bytostmi. Ostatní se uvelebili u svých přístrojů.

Rhodan postupoval, aniž by na Arkonidana Čekal. Až na konci šachty nalezl podzemní jeskyni, která se na vlásek podobala té, kterou objevili už předtím. Rhodan seskočil dolů, zastavil se před bednami a po několika minutách pocítil stejnou bolest hlavy, jaká ho už uplynulé noci přivedla na myšlenku, že se tady v podzemí musí někde ukrývat myslící bytosti.

Okamžitě aktivoval přístroje, s jejichž pomocí bylo možné seřídit různý průběh časů a zesílit telepatické signály. Pak se soustředil a zformuloval následující věty: „Jsme tví přátelé! Přinášíme pomoc." Posléze tato slova vyslovil nahlas, protože to bylo jednodušší, a

Atlan, který mezitím dospěl na konec štoly, se na něj překvapeně zadíval. ' .

„Než to pochopí," řekl Rhodan, „uplyne třeba i hodina." „Pak budeš mít čas, příteli, se tady na to všechno podívat," odpověděl Atlan a zamával na něj. „Pojď sem... Myslím, Že jsem objevil něco zajímavého."

Rhodan pronikl mezi okolními přístroji a když se postavil vedle Arkonidana, uviděl malou krabici, velikosti asi domácí lékárničky. Visela na stěně a končil v ní jeden jediný drát. Sledovali, kudy drát vede, a zjistili, že přichází z nějaké jiné krabičky, ve které jsou dvě cívky, jedna velmi hustě a druhá poměrně řídce navinutá.

„Ne!" řekl nevěřícně, ale důrazně. „Tak jednoduché to asi nebude!"

„Přesto se vsadím, že v téhle krabici," poklepal Allan na víčko, „je ukryta bomba."

Rhodan přikývl. Vykročil k těm dvěma cívkám a zjistil, že je to určitý induktor, který je připojen k vysílačce, a na dálku odpaluje

bombu. Popadl tenký drátek, který vedl od generátoru k primární cívce, a utrhl jej.

„Tak!" řekl v dobré náladě. „Tohle bychom měli." Ve stejné chvíli rázem pominula i tupá bolest hlavy, kterou už pomalu ani nevnímal. Chvíli si myslel, že to mělo něco společného s utržením toho drátku, ovsem pak si uvědomil, že to také může být tím, že neznámá bytost zachytila jeho telepatické impulzy a přestala vysílat svoje. Že se to stalo ve stejné chvíli, kdy přetrhl drátek, bylo čistě náhodou.

Oddechl si a řekl Allanovi: „Začíná nám rozumět." Ukázal přitom na těch šest beden.

Arkonidan překvapeně zvedl obočí. „Jak to víš? Už tě nebolí hlava?"

„Přesně tak."

Allan se podíval na hodinky. „Ještě hodinu," zamumlal. „Možná-

bychom se zatím měli pokusit dozvědět se něco víc o těch věcech kolem nás."

Otočil se, díval se na jeden přístroj za druhým a pak se rozhodl pro ten, který vypadal nejjednodušeji- Vykročil k němu a prohlížel

si jej zblízka. Rhodan slyšel, jak si říká něco sám pro sebe, ale nerozuměl mu ani slovo. Byl stejného názoru, ze se musí využít čas, a rozhlížel se po nějakém dalším přístroji, který by mohl s úspěchem zkoumat. Ještě se nerozhodl pro žádný z těch nejbližších, když se
stalo něco, co všechny jeho plány změnilo.

Proběhlo to tak rychle, že Rhodan ani Arkonidan později nebyli schopni říct, podle čeho si té náhlé změny všimli. Ve zlomku vteřiny stoupla teplota uvnitř jeskyně na hodnotu, která oběma mužům
brala dech.

Rhodan si nejdříve ze všeho všiml, že drátek, který před chvilkou odtrhl, teprve nyní dopadl k zemi. To bylo - alespoň pro něj -rozhodující. Najednou věděl, na Čem Je. V cizím, pomalém vlastním čase, by takový drátek potřeboval ještě pár hodin, než by spadl. Ať už se dělo co se dělo, stalo se hlavně to, že došlo ke změně vlastního času.

Atlan už jednou něco podobného prožil. Už jednou byl svědkem takového prudkého nárůstu teploty. Když se v té druhé Jeskyni blížila
exploze.

„Rhodane!" vykřikl. „Pohni se přece, chlape! Bomba exploduje." Teprve potom začal vnímat hluboké dunění, které naplňovalo prostor, a uvědomoval si, že v žádném případě nepatří ke vzpomínce, která ho právě ovládla. Naprostý klid, se kterým zůstal stát Rhodan. vykonal ostatní. Arkonidan seskočil ze štoly, do níž se mezitím znovu vyšplhal, položil ruku na vysokou úzkou kovovou krabici a cítil, jak se otřásá. Pak k její stěně přiložil ucho a uslyšel hluboké bzučení.

Zvuky přicházely z těchto přístrojů!

Viděl, jak Rhodan vytahuje malou vysílačku a mluví do ní. Oznamoval kapitánu Gorlatovi, co se děje uvnitř. Zároveň mu kapitán Gorlat vysvětloval, že nahoře je velmi horko a; že se tam objevila
bouře...

Rhodan přikývl a řekl: „Jdeme za vámi!"

Atlan se vrátil k ústí Štoly a vyhoupl se nahoru. Rhodan ho následoval.

„Co se děje?" chtěl vědět Arkonidan. „Co to znamená?"

Rhodanův hlas zněl překvapivě klidně, když odpovídal: „Buď nás

někdo uvrhl do cizího vlastního času, anebo celá planeta Solitude upadla do našeho vlastního času. Ale co z toho obojího se vlastně stalo, to pochopitelné nevím. Nahoře se dozvíme víc."

Allan najednou pochopi!. Samozřejmě, bylo to něco podobného' ' Jejich vlastní čas se už nelišil od přístrojů a inteligentních bytostí tady v podzemí, ani od vlastního Času křoví a trav nahoře na povrchu planety. Znovu slyšeli bzučení aparátů, cítili vítr, všechny ty věci, které doposud probíhaly tak pomalu, Že je nemohli vnímat. . A to vedro najednou? Allan si otřel pot z čela, když na to pomyslel, a nedůvěřivě se zadíval na mokrou ruku. Odkud přicházelo to teplo?

Je to prostě fyzika, pomyslel si. Zřejmě se teď molekuly vzduchu pohybují rychleji než předtím. Pochopitelně že potom rázem stoupne teplota.

Přizpůsobili se Ale kdo komu, proboha?

V té chvíli ho lano udeřilo do tváře. Aniž by přerušil běh svých myšlenek, sáhl po něm a vyšplhal se až nahoru. Na okraji otvoru stál kapitán Gorlat. Už byl opět v pořádku a přátelsky se usmíval.

Atlan o krok ustoupil a podivil se, jak je najednou ta tráva měkoučká. Za ním vylezl z otvoru Rhodan.

„Vypněte ochranné pole!" křikl na Gorlata, ještě než vylezl docela.

Gorlat uposlechl. Světelné mihotání, které se dosud vznášelo nad vstupem do jeskyně jako nějaký průhledný zvon, zhaslo. Do tichého šumění větru se *ozýval* starý, dobře známý špitající hlas: „Ksakru, kdo má vydržet takovej hic...."'

/„Pojď sem!" volal Rhodan. „Ochranné poleje vypnuto." , Reginald Bull se vyplazil zpoza trnitého křoví. „Než mi to laskavě vysvětlíš," vyhrkl, „tak ti musím říct, že Tompetch má na obrazovkách znova těch osm lodí."

Rhodan lhostejně přikývl, jako by ani nic jiného nečekal. „Samozřejmě, a teď se pohybují rychleji, že?'* ,

„Mnohem rychleji," odpověděl Bull.

„Poslouchej, Bully," začal znovu Rhodan, „chci, abys s Allanem vlezl zase do té díry. Víš, co se stalo. Nepotřebujeme už Žádné složité přístroje na to, abychom se s podzemními inteligencemi doro-

zuměli. Vlastní časy se vyrovnaly. Jeden z vás dvou by jim měl vysvětlit, že jsme jejich přátelé a že jim chceme skutečně pomoci; Samozřejmě byste měli zjistit, jestli vědí něco o planetě Poutník nebo o Druufech. Prosil bych velice rychle. Protože vůči Druufům už nemáme žádnou výhodu v Čase." , . .

Reginald Bull přikývl.

„A co máš v úmyslu ty?" zeptal se.

„Musím se postarat o loď," odpověděl Rhodan a už byl skoro na cestě. „Nevíme, co se na ní stalo. Gorlate, pojďte se mnou! Allane, řekni mu, ať si s tou bombou nedělá žádné starosti."

Pak zmizel v křoví a krátce po něm i kapitán Gorlat.

^ ^ ^

Mike Tompetch seděl před svým malým zaměřovačem. Viděl, jak čtyři,z osmi cizích lodí mizí za obzorem a jak Čtyři zbývající pomalu klesají dolů. Podle jeho názoru přesně k místu, na kterém právě seděl.

Křoví za ním zapraskalo a vynořil se Rhodan. Těsně za ním šel Gorlat. Tompetch si otřel z čela pot a vyskočil. Rhodan mu v krátkosti vysvětlil, co se stalo. Řekl mu, že podle jeho názoru muselo dojít k vyrovnání obou vlastních časů.

Tompetch prohlásil, Že se mu až na to vedro daří dobře a že si kvůli němu nemusejí dělat starosti. Okamžitě podá hlášení, jakmile se cizí lodě přiblíží na padesát kilometrů.

Rhodan a Gorlat nasedli do kluzáku. Rhodan se ujal řízení, zvedl vozidlo kolmo vzhůru z křoví a zamířil si to v té tmě ke K-238.

„Smím se vás na něco zeptat, pane?" ozval se najednou Gorlat.

„Samozřejmě," povzbudil ho Rhodan. „Co chcete vědět?"

„Když došlo k vyrovnání, teplota náhle stoupla, pane," vysvětloval Gorlat. „To je logické, ovsem pokud by se molekuly vzduchu najednou pohybovaly dvaasedmdesátitisíckrát rychleji, tak bychom už správně měli být všichni upečení, ne?"

Rhodan se usmál. „Kladete mi otázku, na kterou neznám odpověď," řekl. „Máte úplně pravdu. Teplota sice stoupla, ale ne tak, jak by se dalo vypočítat- Je asi dobře vědět, že fenomén odlišení času

nepůsobí na všechny faktory stejným způsobem. Nevím, zda jsem vám touto odpovědí posloužil, ale žádnou lepší neznám... Aspoň zatím ne."

Rhodan mlčky zrychlil a zanedlouho byli nad nízkou proláklinou, připomínající vyschlé řečiště. Podle všech souřadnic tam měj stát,

K-238. Gorlat si dokonce dobře vzpomínal na jeho okolí, ale teď i tam kosmicky Člun nestál.

Rhodan zastavil kluzák a pomalu klesal. Gorlat.svítil dolů lampou a viděl, Že povrch není nijak poškozeny. Hydraulické přistávací nohy kulovitého kosmického člunu na povrchu nezanechaly Žádné otisky,

Ale K-238 byl přesto pryč.'

„Zavolejte Tompetche" řekl rychle Rhodan. „Ať nám poví, co dělají ty Čtyři cizí lodě."

Gorlat uposlechl.

Mocny Tompetchův hlas řekl; „Sestoupily dolu až na osmdesát kilometrů. Pak se zastavily a po chvíli začaly znovu stoupat. Teď jsou asi dvě stě kilometrů daleko a pohybují se tak rychle, *až by se* dalo říct, že se na Solitude už nechtějí vrátit."

„Pátou loď jste neviděli?" zeptal se Rhodan.

„Ne, pane," odpověděl Tompetch udiveně. „Čtyři zbývající se ještě stále vznášejí nad horizontem."

„Takže si vezměte svůj přístroj," uložil mu Rhodan, „a pokuste se najít vstup do jeskyně. Až ho najdete, spalte okolní křoví pomocí dezintegrátoru, abychom tam mohli přistát. Teď už nepotřebujeme žádnou předsunutou hlídku. Rozuměl jste?" „Ano, pane," odpověděl Tompetch.

Rhodan strhl řízení, vzlétl s kluzákem vzhůru a hnal jej přes křoví zpátky ke vstupu do podzemí.

Když přistál na Čerstvě připraveném prostranství, oznámil udivenému Tompetchovi: „K-238 zmizel. Budeme muset změnit plány. Zavolejte Bulla a Arkonidana, ať vylezou ven.'" '

^ A ^

„Nemusí nás zajímat, kdo je odpovědný za srovnání vlastních Časů," uzavřel Rhodan svou krátkou zprávu. „Musíme se smířit s faktem, že Druufové patrně vlastní nějaký prostředek, který jim umožňuje přemístit obyvatele jiných časoprostorů do svého vlastního Času. Ale v podstatě by nám to mohlo být jedno.
• Takže zřejmě žijeme ve vlastním Čase planety Solitude. Kromě toho nám zmizela naše loď. Naším nejdůležitějším úkolem teď je' najít cestu, jak opustit Solitude a jak se vrátit zpátky na Drusus. Najít planetu Poutník nebo dozvědět se něco o Druufech je nyní až druhořadým úkolem... Ovšem můžeme klidně počítat s tím, že se o nás Druufové postarají sami. Několik se jich patrně na Solitude zdržuje, protože K-238 nemohl zmizet jen tak. A venku v prostoru jej Tompetch nikde nezaměřil."

Toto téma se přítomným příliš nelíbilo. Aby Rhodan přešel na jiné, zeptal se Reginalda Bulla: „Tak jak to vypadá dole? Už podzemní bytosti reagovaly?"

Bull přikývl. „Ano. Přijaly první myšlenky. Věří, Že jsme přátelé. Tolik jsem porozuměl. Ale pak přišla hromada cizích myšlenek, který sem nebyl schopnej pochopit. Myslím, že nejlepší bude, když dolů půjdeš ty."

Allan řekl: „No, já jim také nerozuměl."

Rhodan vstal. „Dobrá, půjdu dolů Ještě jednou a pokusím se o to. Tady nahoře potřebujeme alespoň tři stráže. Vím, že nikdo z vás toho v poslední době moc nenaspal, ale přesto mějte oči otevřené. Je lépe chvíli nespat vůbec, než usnout navždycky, Že ano?" . •

Teprve pak Rhodan skočil do otvoru v zemi a Arkonidan Allan ho následoval.

Za chvíli stáli opět v podzemním prostoru mezi přístroji. První, čeho si Rhodan všiml, bylo bzučení zapnutých generátorů. Kdybych ten drátek nepřetrhl, pomyslel si, asi bychom teď už dávno vyletěli do vzduchu. Pak za sebou uslyšel Arkonidana, jak leze ze štoly.

„Vy jste zapnuli generátory?" zeptal se Rhodan.

Atlan nevěděl, o čem je řeč. Rhodan proto ukázal na generátor.

„Cože? Ne," odpověděl Atlan- „Podívejme, naši přátelé Druufové: asi mají něco proti tomu, abychom navštívili své další přátele v těch Šesti bednách."

Rhodan přikývl. „V tuto dobu už určitě zjistili. Že jim to s jejich bombou nějak nevyšlo. Možná že se brzy přijdou podívat."

„To by mi nevadilo," zabručel Allan. „Rád bych jím vysvětlil, co si myslím o zlodějích lodí."

Rhodan se posadil na zem před šest beden, zapnul zesilovač telepatických myšlenek a řekl: „Jsem tvůj přítel. Mluv ke mně!"

Nejdříve kolem nich nebylo nic než temno. Pak se z této tmy najednou vynořila světlá skvrna a jako by se pohybovala za strany na stranu. Měla podobu válce. Za chvíli se k ní přidal další obraz, postava nějakého muže. Nejdříve nezřetelně, ale pak rychle získával na ostrosti, jako by myšlenka byla přesněji formulována. Rhodana nijak nepřekvapilo, když v zobrazení nakonec poznal sám sebe. Pokoušel se zjistit, co vlastně dělá. To se mu nepodařilo, měl však dojem, že navázání kontaktu mezi ním a bytostmi ze Solitude postupuje velice slibně.

První zobrazení proto pochopil ve smyslu -jsem také tvůj přítel.

Měl radost z tak rychlého úspěchu, a podzemní bytost jako by si té radosti všimla. Přes zobrazení, které viděl, přelétlo zářivé světlo.

Pak zobrazení zmizelo a místo něj se objevilo něco jiného. Rozlehlá krajina s loukou a velkým množstvím zvířat, která se podobala mořským tuleňům. Povalovala se v trávě a zdálo se, že nemají. na práci nic jiného, než se slunit.

Přirozeně že mají také jinou práci, než se povalovat v trávě. Tento obraz měl snad zdůraznit, že jsou šťastní - nebo že byli Šťastni.

Obraz se najednou změnil. Nejdříve se zvětšil jeden výřez, a pak se v něm objevilo cosi vřetenovitého, něco, co Rhodan nejdříve nepoznával. Pak měl dojem, že vidí kosmickou loď. To, co ho zprvu zmátlo, byla Špatná perspektiva. Mořský tuleň se totiž zdál stejně velký jako kosmická loď.

Tento pohled Rhodana vzrušoval. Jestliže se nemýlil, právě teď by mohl vidět nějaké Druufy, pokud se podzemní bytosti nechtěly i nadále zobrazovat stejně velké jako kosmická loď. Pak by Druufové vypadali jako Špendlíkové hlavičky.

Obraz se však znovu změnil. Jeden ze třpytivých bodu se v duševní kameře opět zvětšil. Rhodan zadržoval dech, ale pak neviděl

nic jiného než dalšího z těch podivně tvarovaných robotů, se kterými se už na lodi Druufů potkali. Tenhleten se tvarem podobal diamantu, který vybrousil opilý brusič. Samé malé plochy, žádná stejně velká jako druhá, a v nejrůznějších úhlech proti sobě.

Nový obraz. Proti nic netušícím tuleňům se řítila armáda robotů. Tuleni se vůbec nebránili, i když už dávno museli pochopit, že jim půjde o krk. Rhodan měl dojem, jako by roboti pokaždé, když zajali některého tuleně, do něj ponořili něco jako teploměr a strčili jej do otvorů v místech, kde měli tuleni ústa nebo nos- Hned potom se každý ze zajatých tuleňů přestal hýbat. Pravděpodobně ztratili vědomí, říkal si Rhodan.

Dál už si podzemní bytosti patrně nic nepamatovaly. To bylo na^-značeno několik vteřin trvající bezmyšlenkovitou temnotou. Teprve když už si Rhodan pomyslel, že rozhovor je u konce, objevil se nový obraz. Zobrazení prostoru, ve kterém se právě nacházel.

Ale nebylo to úplně totéž. Nad šesti bednami se uprostřed místnosti vznášel tuleň, jako by do obrazu vůbec nepatřil a byl tam jenom promítán. Náhle se jeho tělo začalo rozlamovat na kusy. Jeden kus spadl do první, další do druhé bedny a tak dále, až bylo celé tělo rozlámáno na šest kusů a rozděleno do šesti beden.

Tento obraz pro Rhodana znamenal určité problémy. Mělo to snad znamenat, že Druufové nebo Jejich roboti rozsekali každou z těch podzemních bytostí na Šest kusů a umístily do šesti beden? Pokud ano - proč?

Posilovač telepatie jako by tuto otázku rozšiřoval, protože jako odpověď se objevila rychle po sobě stejná skupina obrazů. První ukazoval celého tuleně, pohybujícího se jako had, na druhém byl rozsekaný jedinec, jehož jednotlivé části se vůbec nehýbaly.

Rhodan pochopil. Rozdělení na kusy znamenalo zrušení tělesných funkcí tuleňů. Zůstal jenom jejich duch.

Když si uvědomil tohle, zobrazení pominulo. Podzemní bytost pochopila, že porozuměl, co mu chtěla říct. Rhodan z toho měl takovou radost, že nahlas zavolal na Allana: „V pořádku! Pokračuj, starý brachu'"

^ A ^

O necelé tři hodiny později začala porada.

„Podzemní inteligence na Solitude jsou jednopohlavními, nehumanoidními bytostmi, které na této planetě žijí v počtu asi jednoho .milionu. O stavu jejich civilizace, technickém nadání a jiných věcech nic nevíme," zahájil svou zprávu Perry Rhodan. „Každopádně tu vedly poměrně šťastný život, než tu zhruba před třemi lety přistálo několik lodí Druufů. Celé armády robotů chytaly zdejší domorodce, a podařilo se jim to poměrně rychle a úplně. Bytosti ze Solitude totiž žily ve velkých stádech. Roboti je umístili do podzemních prostor, které však patrně musely být nejdříve zřízeny, protože dříve tu nebyly.

Každá zdejší bytost byla rozdělena na šest kusů a umístěna do šesti beden. Tohleto zdánlivě brutální rozčlenění v podstatě představuje spoutání zajatců. Takhle se zdejším domorodcům nemůže podařit uniknout ze zajetí v podzemí. Duševní schopnosti zajatců však tímto nijak neutrpěly. A to byl také smysl útoku Druufů.

Bytosti ze Solitude totiž mají jednu mimořádnou vlastnost - dokáží oddělit duši od těla. Zatímco zajatec leží bezmocně v jeskyni, dokázal vysílat svůj rozum, nebo chcete-li duši, do okolí a zjišťoval tak, co se děje kolem. Tuto schopnost chtěli Druufové využít. Používali zdejší domorodce jako levné zaměřovači přístroje. Druufové patrně vědí, že Solitude leží na okrají jejich Časoprostoru, a proto kladli důraz na zjištění, jestli nepřichází někdo z druhé strany. Zdejší domorodci by každého okamžité poznali a jejich duše by potom přivodily reakci, kterou by Druufové pomocí jednoduchých přístrojů zaměřili a tím by byli informováni.

To je ovšem jenom zjednodušený obraz. Musíme se domnívat, Že Druufové jsou schopni rozlišovat jednotlivé reakce svých zajatců. Určitě dokáží poznat, zda domorodce vystrašila nějaká bouře nebo cizí bytost. Ovšem to je věc Druufů. Náš přítel dole o tom patrně nic neví.

A co ještě? Tělo bytosti ze Solitude musí být pochopitelně udržováno při životě..Protože však nevykonává žádnou Činnost, je jeho příjem potravy a vzduchu poměrně nízký. Přístroje v jeskyni slou-

ží tomu, aby zajatci nezemřeli. A ještě něco - přes všechny snahy a umělé zákroky těla zajatců po určité době odumřou. Věděli to i Druufové. Věděli také, že existuje pouze jediná možnost, jak tomu zabránit - pokud jsem tomu rozuměl, každé tři roky jsou zajatci na pár hodin nebo snad dní vypuštěni z vězení a smějí se projít venku. Pochopitelně pod dohledem. To je také vysvětlení pro onen podivný přístup do jeskyně. Jednou za tri roky ho totiž zajatí domorodci používají k výstupu na povrch."

Rhodan zmlkl, ale jeho druzi mlčeli také.

„Mimochodem," prohlásil Rhodan, když si uvědomil, že na něco zapomněl, „Atlan a já jsme pochopitelně těch šest beden otevřeli. Nebylo důvodu, proč našeho přítele držet dále v zajetí. Potřebuje určitý čas, aby své jednotlivé části spojil a pak se tady objeví. Už' jsem říkal, že není humanoidní. Tompetchi, vy jste z nás nejméně zkušený. Nelekněte se při pohledu na něj a neříkejte a nemyslete si nic, co by mohlo našeho přítele urazit."

Tompetch přikývl.

^ -^ ^

První věcí, kterou začali vnímat, byl syčivý zvuk, přicházející ze Šachty. Všichni napjatě sledovali otvor v zemi. Pak se na jeho okraji objevilo něco šedivého, nikdo by nedokázal říci, co to je. Chvíli se to zvedalo, ale jenom o pár centimetrů nahoru nad díru. Pak se ozval další syčivý zvuk a cizí tělo se vysunulo ven z díry o celý metr. Syčení a klouzání se ještě několikrát opakovalo. Pak se neforemný sloup naklonil. Mezitím už dosáhl výšky tří metrů, a teď dutě dopadl na zem.

Tompetchovi málem vystoupily oči z důlků, když tu válcovitou šedivou věc viděl a když pak sledoval, jak se pohybuje. Napůl se valila, napůl klouzala, a uklidnila se teprve, když se svým jedním koncem téměř dotkla Rhodana.

Divil se, Že Rhodan tu věc dokázal pohladit stejným způsobem, jakým hladíme psa, a zdálky ho slyšel říkat: „Naše spolupráce právě začíná. Pokusíme se našemu příteli vysvětlit, že bychom mu byli velice vděční, kdyby se chtěl porozhlédnout po Druufech. Jak vím,

jeho duch či jeho rozum - jakkoli tomu chceme říkat - není podřízen žádnému vlastnímu času a dokáže se tedy pohybovat podle libosti.

Pokud se nám ho k tomu podaří přimět, budeme mít spojence, Že si lepšího nemůžeme prát."

Pak se Rhodan celé hodiny pokoušel navazovat s tou cizí bytostí spojení. Tompetch zatím nadále seděl u zaměřovačů a držel hlídku. Probděl tak celou noc a brzy ráno už své obrazovky nehlídal tak pozorně. Teprve ve chvíli, kdy ho něco zaujalo, opět zpozorněl. Na dosud prázdném, tmavozeleném pozadí obrazovky se najednou objevil bezpočet drobných bodů. Celkem jích bylo čtyřicet, jak zjistil později, a způsob, jakým se na obrazovce pohybovaly, dokazoval, že jejich malý tábor je už patrně obklíčen kolem dokola.

Zavolal Rhodana, a podle jeho názoru nebylo pochyb o tom, že se jedná o kovové předměty, pravděpodobně roboty, kteří sem byli vysláni, aby je buď zajali, nebo zabili. Nebylo divu, že se o to Druufové pokoušeli. Rhodan se robotů nebál. Mnohem vetší starost mu dělalo zmizení K-238 a následky, které to mohlo přinést.

S podzemní bytostí se mezitím dohodl, že se bude věnovat okolí a že se pokusí vypátrat, kde je loď Druufů, která sem roboty přivezla. Musela být někde nablízku - ne dále než sto kilometrů, jak se Rhodan domníval.

Přestože se jednotka nepřátelských robotů stále blížila, Rhodan si dopřál čas na pozorování podzemní bytosti. Ta najednou zůstala nehybná a jako bez života, Ve chvíli, kdy se od ní oddělil rozum, nebo lépe řečeno duše.

Rhodan vstal a mávl na poručíka Tompetche.

„Vezměte si těžký dezintegrátor a podíváme se na nepřátelskou linii shora."

Tompetch byl nadšen. Konečně dostal příležitost se předvést. Rychle sebral z hromady zbraní dezintegrátor a vyhoupl se do kluzáku. Rhodan už seděl se stejnou zbraní v náručí za řídicím panelem. Ostatní tušili, co má v úmyslu.

^ A ^

Teplota venku stoupla na pětačtyřicet stupňů. Osmatřicet stupňů uvnitř kluzáku tudíž bylo velice příjemných.

Rhodan vystoupal do výšky dvou tisíc metrů. Odtud vypadaly obrovští roboti Druufů, kteří už obklíčili tábor do vzdálenosti šesti set metrů, jako malé třpytivé body. Zdálo se, že si kluzáku vůbec nevšimli. Nebo se o'něj prostě nestarali. Tompetch se tomu trochu divil, protože věděl, že termopaprskomety robotů mají takový dostřel, že by jejich kluzák bezesporu dokázaly sestřelit.

„Co si o tom myslíte, Tompetchi?" zeptal se náhle Rhodan, jako by věděl, čím si jeho druh láme hlavu.

„Je to podivné, pane," odpověděl Tompetch. „Jsou to roboti, a protože roboti jen tak něco nepřehlédnou, měli by o nás vědět. Jestli po nás nezačnou střílet, pak..."

Dole se zablesklo, jako by Tompetchovi na výsměch. Ve vzdálenosti necelých dvaceti metrů probleskl vedle kluzáku zbraňový paprsek a rozhoupal člun.

Rhodan provedl úhybný .manévr a unikl tak následující střele asi o dvě stě metrů.

„Co jste měl na mysli?" neptal se Tompetche, jako by; se nic nestalo.

„Chtěl jsem říct, že pokud po nás nebudou střílet, tak proti nám nic nemají. Třeba by to pak byl Jenom nějaký zastírací manévr. Ale teď už to je všechno jinak. Střílejí." '

Zableskl se třetí výstřel. Těsně minul kabinu a teploměr uvnitř člunu stoupl na čtyřicet stupňů.

Rhodan znovu uhnul ze směru.

„UŽ je to příliš riskantní," řekl. „Dejte jim, co jim patří."

Tompetch popadl těžký automat a zamířil dolů- Zatímco se Rhodan věnoval úhybným manévrům, Tompetch zamířil na skupinu robotů a stiskl spoušť pokaždé, když se rozblikala Červená kontrolka, označující, že zaměřil cíl. Osmkrát zablikala, dole v křoví zmizelo osm třpytivých bodů a proměnilo se v osm malých obláčků.

„Teď už jich je jenom dvaatřicet/' poznamenal lakonicky Tompetch.

Zdálo se, že roboti rozpoznali nebezpečí, do něhož se dostali, a proto se ukryli v křoví. Patrné nepočítali s dokonalostí pozemské

techniky. Tompetch vsak spojil cílovou mechaniku zbraně se zaměřovači a pak už mu vůbec nevadilo, že se roboti poschovávali.

Po chvíli hlásil znovu: „Už jen sedmadvacet, pane."

Zdola už nepřicházely takřka Žádné výstřely. Roboti měli patrně co dělat, aby unikali před přesnými střelami Tompetchova dezintegrátoru. O další čtvrthodinu později už Tompetch vyřídil více než polovinu kovových nepřátel. Zbytek se dal na ústup.

Roboti kupodivu prchali na všechny strany, přestože všichni museli mít vynikající koordinační program a obvykle věděli mnohem přesněji než organické bytosti, kam se mají obrátit. Rhodan usoudil, že protivník patrně nemá zájem na tom, aby zjistili stanoviště bojové kosmické lodi. Druufové se tak pojistili.

Po chvíli Rhodan s kluzákem opět klesl a přistál na starém místě. Reginald Bull ho přivítal triumfálními výkřiky, ušpiněný, ale šťastný. „Zahnali jsme je ke všem čertům!" volal.

Rhodan vystoupil a chtěl něco říci. Ale náhle ho něco napadlo. Uvědomil si jistou věc, na kterou neustále podvědomě myslel.

Bomba!

Jen chvíli zíral do temného ústí chodby, potom se otočil a křikl na Bulla: „Naložte našeho přítele do kluzáku, ale honem!"

Bull sice nevěděl oč jde, ale byl zvyklý reagovat rychle a bez zbytečných otázek. Goriat a Tompetch mu okamžitě přiskočili na pomoc. Arkonidan Allan se sice pohyboval o něco pomaleji, ale Rhodan na něj několikrát mávl, aby si pospíšil. Když se jim podařilo naložit to velké tělo, Rhodan přikázal Tompetchovi, aby nasedl do kluzáku. „Odleťte asi dvě dvě metrů tímhle směrem a přistaňte. My se už dovnitř nevejdeme, půjdeme pěšky!"

Naložili ještě přístroje a vydali se na cestu. Rhodan nesl na rameni těžký dezintegrátor a vypaloval jím cestu v křoví.

Nad jejich hlavami se vznášelo vražedné vedro. Po dvou hodinách pochodu měli všichni dojem, že při dalším kroku se už musejí skácet k zemi. Veškeré stížnosti však ustaly v okamžiku, kdy se v dálce za nimi ozvala exploze a zvířila horký vzduch. K nebi se vznesl hnědý sloup země a pak se rozprskl. To vybuchla bomba.

Reginald Bull se na Rhodana udiveně podíval. „Ses velkej medi-

cinman, co?" zeptal se po chvíli, „Věděl jsi všechno předem! Jak to?"

Rhodan strčil do úst tabletu s koncentrátem a s námahou ji spolkl. Spalující pocit žízně začal pomalu ustupovat, jazyk se uvolnil od patra.

„K-238," odpověděl. „Zmizel beze stop. Kam?"

Bull pokrčil rameny. „To nevím."

„Tompetch ho už na zaměřovači nikde nenašel. Byl prostě pryč, Co to znamená?"

Bull vytřeštil oči, protože pomalu začínal chápat. „Druufové nás přesadili do svého vlastního času a... sebe do toho našeho? Myslíš si to?"

„Tak nějak. K-238 zůstal tam, kde byl. Tedy v našem vlastním čase. Na rozdíl od nás, protože my jsme byli přeneseni do cizího času, kde všechno probíhá mnohem pomaleji. Zároveň do našeho původního Času přešlo několik Druufů, nebo možná robotů. Pohybují se dvaasedmdesátitisíckrát rychleji než my a jsou pro nás tedy neviditelní. Když si všimli, že jsme proniklí do podzemí, pokusili se tu bombu odpálit obvyklým způsobem. To se jim nepodařilo, protože jsem přetrhl vedení. Takže se pustili do práce a odpálili ji jiným způsobem."

Bull musel pořád kroutit hlavou. „Ale proč? Fajn, takže vlezli do podzemí, spojili drátky a znovu zapnuli generátor. Pak to bouchlo, ale bouchlo to tak pomalu, že oni a jejich roboti ještě dokázali včas vylézt ven. Ale já chci vědět, proč tu bombu vůbec odpálili? Podle toho srovnání Času jsme už dole dávno nebyli. Nemohli nám ublížit."

Rhodan přikývl, ale než mohl něco říci, ozval se Allan: „Protože nechtěli, abychom zjistili, do kterého bodu vesmíru je zaměřena malá hypervysílačka, kterou zabudovali dole mezi přístroji, aby byli neustále informováni o reakcích bytostí ze Solitude."

Bull se chytil za hlavu. „Óóó... já pitomec!" zaúpěl. „Samozřejmě. Stejnej důvod měli i při výbuchu první jeskyně, co?"

„Asi ano," přiznal Rhodan. „Neexistují zřejmě žádná tajemství, která by nám zdejší domorodci mohli sdělit, ale bylo tady nebezpečí, že bychom mohli podle vysílačky Druufů najít jejich svět."

Bull se rozhlížel. „Takže my je teda nevidíme," zamumlal nedůvěřivě. „Můžou stát tady, nebo zde, nebo támhle," ukazoval kolem sebe, „ale my je nevidíme. Tak proč po nás nestřílejí, sakra?"

Rhodan se usmál. „Pravděpodobně to už dávno vzdali. Nebudou po nás střílet. Taky jim asi došlo, že by to nebylo nic platné, dokud se budeme pohybovat v cizím Čase."

Bull zvedl hlavu. „Cože? Nemohou nám ublížit?"'

„Nemohou, protože používají paprskomety, jejichž energie je vyšší, než dovolují hodnoty v tomto časoprostoru. Ztráta kauzality, to je všechno. Zmáčknou to, a potom se může stát cokoliv. Jenom normální, obvyklý průběh Času se stane nemožným. Jejich nadsvětelný paprsek nám nemůže ublížit."

Bull se zasmál. „No to je tedy legrace." Usmál se i Atlan a Gorlat se přidal. Rhodan však pokračoval: „Druufové na Solitude patrně pracují ve dvou skupinách. První skupina se přemístila do našeho původního Času, ukradla K-238 a způsobila explozi bomby v podzemí. Druhá skupina přistála tady někde v blízkosti se svou lodí a poslala proti nám čtyřicet robotů proto, aby odlákala naši pozornost od podzemí. Abychom se nevrátili k hypervysílačce.

Ale mě by zajímalo hlavně to, proč Druufové na Solitude vůbec přiletěli?"

Viděl kolem jen bezradné tváře.

„První lodě," pokračoval, „se vynořily v noci po našem přistání tedy nejvýše deset hodin po našem příletu. Deset hodin znamenalo pro Druufy v jejich čase asi půl vteřiny. Tak rychle nedokáže nikdo reagovat. Museli už být na cestě sem, když jsme přistávali a když se z vysílačky z první jeskyně dozvěděli, Že tu jsme. Pochopitelně že se o nás potom postarali. Patrně nemohou strpět, aby na jejich zkolonizovaném světě žili nějací cizinci. Nás poslali do cizího času a sami přešli zčásti k nám. Ukradli nám loď a tím nás izolovali. Teď. nás patrně považují za poměrně neškodné, museli si dát pouze pozor, abychom neodhalili tajemství Jejich hyper vy sil áčky. Pak nás nechali na pokoji.

Ne, my nejsme důvodem. Těch osm lodí sem původně mířilo kvůli něčemu jinému. A ten důvod bych rád znal."

Netrvalo dlouho a do bezvládného válcovitého těla mimozemšťana se vrátil život. Duše, která se předtím vydala na průzkumnou cestu, objevila, že vřetenovitá loď Druufů stojí osmdesát kilometrů odtud, na okraji roviny, za kterou začínaly hory. Asi dvě stě robotů tam pracovalo na vykopávání ploché čtvercovité jámy. Všechno naznačovalo, že nad tou jámou chtějí postavit nějakou budovu a že ta budova bude poměrně velká a těžká.

To pro Rhodana a jeho lidi znamenalo další hádanku. Kromě toho se zdálo, že stavba Druufů neměla s K-238 ani s jeho posádkou nic společného.

Rhodana něco napadlo. Promluvil si o tom s Allanem.

„Na jednu věc jsme celý ten Čas vůbec nepomysleli, admirále," začal. „A sice na to. Že Solitude se díky setkání s Poutníkem odchýlila ze své dráhy a Že opouští své slunce. To, co tam roboti Druufů právě dělají, vypadá, že tam chtějí postavit nějaký stroj, který by planetu opět uvedl na stabilní oběžnou dráhu."

Arkonidan se zahleděl k horám, jako by odtud mohl to staveniště vidět.

„Pokud by uměli tohle," řekl zamyšleně, „pak jsou to vynikající technici. Není jen tak pohybovat celou planetou."

„Ano, ale nemožné to není. Pokud se budou snažil dostat Solitude na stabilní dráhu, pak mezi nimi musí být i někdo, kdo ví to, .co chceme vědět my - kde je Poutník."

Atlan se zatvářil překvapeně. „Barbar přemýšlí velmi rychle," odpověděl trochu posměšně, ale přesto vážně. „Ano, myslím si, že máš pravdu. Pokud chtějí pohnout Solitude, pak by měli vědět, kdy a proč byla vytržena ze své oběžné dráhy. Co na to říká náš mimozemšťan? Ví něco o Poutníkovi?"

Rhodan přikývl. „Poutníka bylo vidět tři noci. Pak se Solitude stalo tohle. Známe čas jeho prvního vlivu na tuto planetu poměrně přesně, ale vzdálenost od Poutníka lze jenom odhadnout. Když si uvědomíme, že nemáme čas na nějaké dlouhé výpočty, pak se nabízí možnost zajmout některého z robotů Druufů a vzít ho s sebou.

Mezitím určitě ukončil své propočty i počítač K-238. Pak budeme mít nejméně tři údaje, které můžeme porovnat."

Atlan se zatvářil udiveně. „K-238! Ty si'myslíš, že jej vůbec ještě někdy uvidíme?"

Rhodan se usmál. „O tom nepochybuji. Jak jinak bychom se vrátili zpátky?"

, ^ A ^ -

„Mimochodem," řekl kapitán Gorlat překvapeně, „rotace téhle planety se už taky nedrží vlastního času. Když jsme přistáli, Solitude měla rotační dobu osmnácti hodin. Teď když jsme v jiném čase, by se mela dvaasedmdesátitisíckrát zkrátit, tedy obnášet asi jednu vteřinu, ne?"

Tompetch na něj překvapeně pohlédl. „Cože? Otočit se kolem osy jednou za vteřinu? To bych chtěl vidět! To by se skoro podobalo odstředivce. Za chvíli bychom odtud odletěli!" Pobaveně se zasmál. „Odletěli bychom i bez K-238!" Gorlat mávl rukou a dál pozoroval okolí. Mezitím se nad planetou snesla tma. Kdo by si vsak myslela že roboti svou práci v noci přeruší, ten by se mýlil. Kromě toho dostali jasný úkol - přiveďte zpátky jednoho robota Druufů. A ať je nepoškozený!

Jak ale takového robota chytit? Chytit robota zcela neznámé konstrukce! Vždyť ani nebudou vědět, kde má takový robot nouzový spínač!

V té chvíli Tompetch řekl: „Tamhle vpředu se svítí, kapitáne!" Gorlat si zastínil oči, aby ho nerušilo vnitřní osvětlení kabiny, a zadíval se ven. Tompetch měl pravdu - na obzoru se objevila světelná clona, zatím ještě slabá a sotva viditelná. Staveniště! Pokoušel se odhadnout vzdálenost. Deset kilometrů, patnáct? Tompetch zpomalil tempo. Prostranství pod nimi začínalo být nerovné. Bylo vidět, že se blíží hory. Tompetch nasel něco jako úvoz nebo malé údolí, které mířilo přímo ke staveništi, a snesl se s kluzákem níž.

„Fajn," chválil ho Gorlat. „Takhle bychom se mohli dostat docela blízko k protivníkovi.*'

Neletěli však dlouho a bylo po úvoze. Tompetch se na nic neptal a měkce přistál.

„Myslím, kapitáne," řekl, „že odtud už budeme muset jít pěšky."

Vystoupili, vzali do rukou zbraně a vylezli nahoru nad úvoz. Vůbec nečekali, že staveniště budou mít tak blízko- Tompetch se tvářil skutečně překvapeně, když jen několik set metrů před sebou uviděl vysoký stožár, z jehož vrcholu se rozléval kužel silného, zářivého světla.

„Nebude škodit, když si lehnete," řekl Gorlat, který už zaujal pozici ležícího střelce. „Vaše postava by mohla být vidět."

Tompetch uposlechl a lehl si. Bez dechu sledoval práce, které roboti prováděli. Bezesporu stavěli základy. Celý výkop byl Čtvercový a jedna strana měřila asi padesát metrů.

Gorlat se mezitím soustředil na matně se třpytící korpus mohutné kosmické lodi naproti. Připomínala velice štíhlý doutník - špičatý na obou koncích. V duchu potlačoval myšlenku na to, že by místo jednoho robota zajal celou nepřátelskou loď. Jsi přece kapitán, kamaráde, říkal si v duchu, a ne šéf bandy lupičů.

„Ano," zabručel Tompetch. „Jak vidím, tamhle se na okraji výkopu na naší straně usadila skupina robotů. Pokud máme mít úspěch, pak asi jenom tam."

Gorlat se zahleděl směrem, který Tompetch naznačoval. Šest robotů se tam sklánělo nad něčím, co vypadalo jako plán stavby. Možná je to skutečně plán staveniště, myslel si Gorlat. Tompetch měl pravdu. Tato šestice se nabízela sama. A kromě toho byl jeden z robotů mimořádně velký. Pravděpodobně nějaký speciální robot. Pokud bude někdo z těch strojů informován o situaci a o tom, kdy a jak Solitude opustila oběžnou dráhu, pak by to mohl být právě on.

„Toho musíme dostat," zabručel. „Na něj!"

-> ^ ->

Tompetch ležel za křovím a pozoroval hodinky. Ještě padesát vteřin do dohodnutého Času. Zamířil zbraň a zjišťoval, Že dosud je všechno v pořádku. Jeho

první střela měla zasáhnout'protější stěnu výkopu, spálit bednění a přinutit roboty, aby hledali atentátníka ve směru, odkud přišel výstřel.

To bylo všechno, co měl udělat. Okamžitě po výstřelu se měl obrátit a prchat co nejrychleji zpátky ke kluzáku, nasednout a odletět na pomoc kapitánu Gorlatovi, který se mezitím chtěl pokusit zajmout toho velkého robota. • Ještě patnáct vteřin.

Tompetch zacílil a brzy zmáčkl spoušť.

Syčící, pískající energetický výboj se zabodl do bednění protější stěny, roztavil je a během několika vteřin je proměnil v obláček dýmu. Vmžiku tam vznikla hluboká díra a tavila skálu.

Roboti dole ve výkopu vypadali chvíli poměrně zmateně. Potom' Část z nich pokračovala v práci a zbytek, asi osmdesát, kteří byli k Tompetchovi nejblíž, se pohnuli a lezli nahoru. Tompetch pochopil, že nastal okamžik, kdy by se měl otočit a prchat pryč- Zvedl zbraň a vzal nohy na ramena. Když se ohlédl, spokojeně konstatoval, že roboti se zatím stále pohybují pomaleji než on. Viděl také, že někteří z nich střílejí, neměli však sebemenší tušení, kde se nachází protivník.

^ A ^

Gorlat spokojeně zabručel, když viděl, jak se Čtyři ze skupinky šesti robotů vzdalují a zůstává jenom ten velký s jediným kovovým strážcem. I mezi roboty patrně panovala nějaká hierarchie. Mezi Druufy to pravděpodobně nevypadalo jinak než mezi Pozemšťany.

Věc, nad kterou se oba roboti skláněli, vypadala skutečně jako konstrukční plány budovy, která tu měla vzniknout. Gorlat viděl nějaké linie a Čáry a pracovní paži velkého robota, pohybující se po nich- Pravděpodobně tomu druhému něco vysvětloval.

Gorlat se podíval na hodinky.

Ještě pět vteřin!

Tompetchův výstřel přišel přesně podle plánu a s očekávaným výsledkem. Za chvíli byla část prostranství kolem výkopu, která

byla Gorlatovi nejblíže, úplně prázdná. Roboti se ztráceli směrem k neznámému protivníkovi.

Velký robot, o něhož Gorlatovi šlo, se věnoval dál své práci a nebylo na něm vidět žádné vzrušení. Gorlat měl dojem. Že se jen jednou krátce ohlédl, aby se podíval, co se děje, ale pak se opět věnoval svému plánu.

To tedy máme štěstí, že i mezi roboty existují generálové, kteří vědí, že boj je úkolem pro podřízené. Bylo by moc špatné, kdyby se ten velký robot obrátil a běžel bojovat spolu s ostatními.

Gorlat se posunul více dopředu, proplazil se pod křovím a dobře cíleným výstřelem z bezprostřední blízkosti proměnil toho menšího z obou robotů v obláček dýmu-

Tentokrát už velký robot vypadal pořádně vyplašeně. Napřímil se a obrátil se proti Gorlatovi.

Pak se rozjel směrem k němu. Gorlat však zamířil proti jeho nohám, které mu umožňovaly pohyb, a jeden z hnacích řetězů praskl. Robot se začal točit v kruhu. Gorlat sledoval, jak zvedá paže, možná to ani nebyly pracovní paže, nýbrž zbraně, a proto mu tu bližší rozstřelil na dva kusy.

Hned nato se robot zastavil. Gorlat k němu vykročil, zbraň připravenou ke střelbě a všechny smysly napjaté k prasknutí. Dával si pozor, aby mu neunikl ani sebemenší pohyb strnulé příšery. Teprve teď si všiml, že robot je o dvě hlavy vyšší než on.

Zároveň však s uspokojením konstatoval, že se ostatní roboti věnují už jenom své práci. Pokud si vůbec něčeho všimli, určitě došli k názoru, že se o Gorlata mají postarat stejní roboti, kteří se už pustili po Tompetchových stopách.

Zastavil se dva metry od velkého robota. Podle všeho to vypadalo, že robot už nemá šanci zaútočit. Gorlat ho obešel a pokusil se ho posunout směrem ke křoví. Podařilo se mu to jenom zčásti. Díky chybějícímu pravému náhonu to robota táhlo doprava. Gorlat si však věděl rady a za dvě minuty ho odtlačil do svého úkrytu.

Obrátil se a ke svému zděšení zjistil, že roboti dole mezitím konečně zpozorněli. Přerušili práci a obraceli se směrem k němu. Hned nato se asi padesát z nich pohnulo a vydalo se k okraji výkopu.

Gorlat nechal velkého nehybného robota stát, potom se vrhl

k zemi a tasil dezintegrátor. Myslím, říkal si v duchu, že se ubráním, než Tompetch dorazí.

Ještě než stačil vypálit první ránu, uslyšel za sebou tiché bzučení motoru kluzáku. Tompetch dosedla za,chvíli vyskočil ven.

„Rychle!" zvolal. „Nebude jim to trvat dlouho a najdou moji stopu. Kde je ta věc?"

Gorlat vyskočil. „Támhle! Zabudoval jste antigravové pole? Bude těžké odtud nepozorovaně odstartovat." ,'

„Samozřejmě, je to připraveno," odpověděl Tompetch.'„Teď mi pomozte."

Společnými silami robota naložili, kluzák se tiše vznesl a zmizel na noční obloze ve chvíli, kdy po nich vyšlehl energetický paprsek.

„Dobrá práce!" prohlásil Gorlat. „Opravdu, byl jste vynikající!"

Tompetch se na něj nejdříve udiveně zadíval a pak se zasmál. „To je zvláštní," řekl, „přesné to jsem chtěl říct vám."

^ A ^

Společně s Rhodanem se vrátili k místu, kde původně stál K-238., Neustále se ohlíželi, zda je roboti nepronásledují. Protože žádné nebylo vidět, Rhodan vytáhl dálkový ovladač, pomocí nějž se dal aktivovat Pulec Číslo K-238, který jim zmizel. Zmáčkl tlačítko s vědomím, že pokud se Pulec nachází v jiné časové rovině, nezachytí signál okamžitě, nicméně jednou k nim dorazit musí.

Spoléhal na to.

Podzemní bytost ho ujistila, že její rozdělení skutečně nijak neovlivňuje její psychické schopnosti. Rhodan vyhrabal pomocí svého těžkého dezintegrátoru čtyři zákopy, přikryl je větvemi a na větve naházeli trochu hlíny.

Potom zasvětil Bulla, Atlana a Tompetche do svého plánu. Gorlat a podzemní bytost už byli jako hlavní účastníci informováni.

„Kdybych aspoň věděl," řekl Bull, „kde bereš tu jistotu, Že se K-238 vrátí."

Rhodan pokrčil rameny. „To jsou výpočty, můj milý, pouhé výpočty," odpověděl.

Pak se Rhodan s Gorlatem schovali do zamaskovaných jam a če-

kalí, dokud vzduch nebude Čistý. Zbylí tři nasedli do kluzáku a odletěli, čímž pozornost robotů odlákali.

Při východu slunce už bylo jasné, že se akce zdařila. Rhodan odsunul střechu z větví a vylezl z jámy. Otřel si pot z čela a počkal, až se objeví kapitán Gorlat.

„Jsou- pryč?" zeptal se Gorlat. .

„Doufejme. Ale stejně bychom se neměli ukazovat na otevřeném prostranství nebo si nahlas zpívat. Jsou tu ještě ti rychlí roboti z našeho času, do kterého byli přeneseni. Je jich ještě pět, jak víte. Mohli by sem bleskurychle dorazit a objevit nás."

Gorlat přikývl. Usmíval se, přestože ho vedro mučilo.

„Opravdu to vypadá, že nám to prošlo," řekl a rozhlížel se. „Je tu klid."

„A teď se modlete, kapitáne!" přerušil ho Rhodan. „Musíte se modlit, aby se má naděje naplnila."

„Tak fajn," zabručel Gorlat. „Budu se snažit."

^ A ^

A vyšlo to. Najednou se K-238 zničehonic vrátil. Stál přesně tam, kde s ním Rhodan před několika dny přistál, jako by se nikdy nepohnul z místa. Nebylo vidět žádný přistávací manévr, žádný bod na obloze ~- nic.

Prostě tu zase byl.

Rhodan se rychle vyhoupl ze svého úkrytu v zemi a běžel ke člunu. Gorlat o zlomek vteřiny později viděl, jak zhasly ochranné energetické štíty.

V boku člunu se otevřel vstup, Rhodan se do něj vyhoupl a skutálel se na podlahu. Zároveň zmáčkl tlačítko ovladače a ochranné štíty K-238 se opět aktivovaly.

Rhodanův úkol tím vsak ještě neskončil. Tasil paprskomet a vystřílel do silné stěny vnitřního vstupu otvor velký jako pěst.

Teprve pak si byl jist, že už mu člun neuletí. Kdokoliv by seděl ve velínu, s dírou ve vnitřním vstupu by už nenastartoval pohon člunu, ledaže by tu škodu opravil.

Rhodan ztěžka vstal, otevřel vnitřní vstup, okamžitě poté kdy se ten vnější uzavřel, a namířil si to po chodbě přímo do velína.

Rychle dorazil na místo a když zjistil, že tam nikdo není, stejné rychle provedl několik úkonů, o nichž byl přesvědčen, že jsou nutné. Zapnul generátory čočkového pole a vůbec se nedivil, že nic neslyší, protože zvuky generátorů přicházely z jiného času, jak věděl.

Spatřil světelný prstenec, který se venku vytvořil. Opatrně točil jedním z knoflíků na ovládacím panelu a nakonec se mu podařilo dostat světelný prstenec až do velínu.

Postavil se před něj, krátce zaváhal, ale potom jím prošel.

^ A ^

Vmžiku uslyšel tiché bzučení čočkových generátorů. Tento zvuk mu připadal krásnější než zpěv andělských chórů.

Ohlédl se a zjišťoval, že se okolí nijak nezměnilo. Byl pořád ve velínu K-238, jen s tím rozdílem, že krajina venku byla na obrazovkách klidná a zelená. Křoví se už nepohybovalo ve větru, ani se tam nezvedal žádný prach.

Experiment se podařil. Vrátil se do svého starého času!

Na obrazovce viděl, jak kapitán Gorlat venku bez hnutí vystrkuje hlavu ze země. Znovu otočil knoflíkem ovládacího panelu a namířil světelný prstenec tak, aby se zastavil těsně před Gorlatem.

Potom se uvelebil v křesle a Čekal. Uplyne nejméně půl hodiny, než Gorlat začne prstenec vůbec vnímat. Byl teď zkrátka mnohem pomalejší. Pak musel vylézt ze své díry a projít prstencem. K tomu bude potřebovat asi tri vteřiny svého Času, což pro Rhodana znamenalo téměř šedesát hodin.

^ A ^

Docela dobře si uměl představit tvář Reginalda Bulla, až se ho zeptá: „Takže tys teda věděl, že se K-238 vrátí. Tys dokonce zhruba věděl, kdy se to stane. Je to snad státní tajemství, žes to věděl jenom ty, nebo mi to prostě jen nechceš říct?"

Rhodan se mu pak pokusí vysvětlit celou záležitost na příkladu dvou místností a dvou vlastních Časů. Cekal, že s tím budou problémy. Jakkoli byl Bull inteligentní a vzdělaný, měl vrozenou averzi vůči všem nehmotným věcem. A vysvětlit poměry různého průběhu času v různých prostorech bylo pro Bulla prakticky nemožné.

O pět hodin později bylo konečně vidět. Že se kapitán Gorlat trochu pohnul. Jeho hlava povylezla o něco víc z jámy.

Mezitím Rhodan v blízkosti lodi nespatřil žádného rychlého, ani pomalého robota Druufů. Podle jeho teorie by už žádní rychlí roboti po znovuobjevení K-238 neměli existovat. Že žádné z nich neviděl, nebylo sice důkazem správnosti jeho teorie, ale podporovalo ji to.

Po dalších osmi hodinách Rhodana napadlo, jak urychlit Gorlatův návrat do pozemského vlastního času. Počkal, až Gorlat zcela vyskočí z jámy a bude se takřka bez hnutí vznášet vzduchem, pak vzal dlouhou plastikovou tyč, na jejímž konci se nacházel hák, vyšel ven, chytil Gorlata za límec kombinézy a protáhl ho světelným kruhem. Dával přitom pozor, aby se Gorlat nikde nedotkl okraje prstence nebo dokonce země, protože při tak vysoké rychlosti, jakou jeho pohyby v pomalejším vlastním čase probíhaly, by podobné kontakty mohly znamenat vážná zranění.

Gorlat dopadl na zem, sotva prolétl kruhem, a překvapeně se rozhlížel. Pak vstal a řekl: „Díky, pane. Jsem moc rád, Že tady není tak zatracené vedro."

^ A. ^

Zbytek už byl prostý. Člun K-238 nastartoval poté, kdy byl opraven vnitřní vstup, a letěl za kluzákem s Bullem, Atlanem a Tompetchem. Vyzvedl je - vypadali při tom velice ztuhle - a vedl je pomocí čočkového pole zpátky do správného vlastního Času. Potom K-238 znovu přistál nedaleko čtyř Čerstvě vykopaných jam v zemi. Podzemní bytost ze Solitude získala během několika hodin svou původní tělesnou podobu a pomoci čočkového generátoru se také propadla do pozemského vlastního Času.

Rhodan přemýšlel, zda by mělo význam pátrat po nějaké.třetí pod-

zemní jeskyni, nalézt hypervysílačku a zjistit směr, kterým vysílá. Ale teď kdy už pochopil teorii dvou časů a mohl ji sdělit svým matematikům, kdy už nic nebránilo tomu, aby pozemské lodi létaly podle libosti mezi oběma časoprostory sem a tam, mu to už nepřipadalo tak důležité.

Nejdůležitější teď byl Poutník. Pozice světa Druufů mohla být zjištěna později.

Reginald Bull se začal ptát. Kladl Perrymu Rhodanovi otázky, na které byl připraven. Nakonec si Bully neodpustil ještě jednu poznámku: „Myslím, zeje načase, abych se stáhl do ústraní. Před pětasedmdesáti lety jsem byl ještě šťastnej, Že umím spočítat sedmnáct krát osmnáct z hlavy. Dneska mě ale nutíte, abych se zabejval teoriema dvou časů. To je na mě trochu moc."

Podzemní bytost ze Solitude už nechtěla na své mateřské planetě zůstat. Obávala se pomsty Druufů. Souhlasila s Rhodanovým návrhem, že poletí na palubu křižníku Drusus a potom k Zemi.

K-238 se pak připravil k návratu, aniž by se staral o roboty Druufů, kteří se mezitím nedaleko člunu objevili.

V hangáru kluzáku na palubě K-238, odsouzen svým vlastním časem k úplné nehybnosti, ležel zajatý robot, kterému měl být umožněn přechod do pozemského času teprve na palubě křižníku Drusus, aby se odborníci na elektroniku mohli podívat do jeho útrob,

O planetu Solitude si už Rhodan nemusel dělat starosti. Druufové ji považovali za tak důležitou, že ji jistě vrátí do její stabilní oběžné dráhy.

Několik hodin po stanu se K-238 vrátil na místo ve vesmíru, kde křižník Drusus neustále vysílal světelný prstenec. Pulec jím prolétl a bez přechodu se vrátil přesně do Času a prostoru, ve kterém plul obrovitý křižník.

Návrat se podařil. Teď bylo jen otázkou, jak rychle celý tento podnik trval, měřeno pozemským časem.

^ ^ ^

Dnem návratu byl 21. duben 2042. S tím Rhodan musel být spokojen. A také byl. Ale přesto mu mnoho času nezbylo. Lhůta, která mu

zůstávala pro návštěvu na planetě Poutník, končila l. května. Rhodan dal desetičlennému týmu specialistů za úkol prozkoumat robota Druufů a vysvětlil jim přitom, že by mu bylo nejmilejší, kdyby výsledek ohlásili ještě tentýž den.

Bylo to sice nemožné, to sám věděl, ale tým odborníků dělal co mohl. .Svá vyšetření ukončil brzy ráno 23. dubna.

Výsledek byl lepší, než Rhodan čekal. Zbavil ho všech problémů, které stály v cestě při hledání pozice planety Poutník. Robot Druufů měl v sobě uloženy nejen informace o příčinách gravitačních poruch, které Solitude odhodily z oběžné dráhy, ale znal přesně i kurz, který planeta Poutník nabrala poté, kdy Solitude minula. Robot především také věděl něco, co Rhodana velice překvapilo a co mu dokázalo, že bytost z planety Poutník nebyla vůči přesunu do jiného časoprostoru zdaleka tak bezmocná, jak se zprvu domníval.

Poutník totiž opustil časoprostor Druufů na jiném místě. A Druufové proti tomu vůbec nic nezmohli. Pokusili se sice umělý svět Poutníka udržet ve svém prostoru, ale moc bytosti z Poutníka byla očividně mnohem větši než jejich. Po krátkém průletu rudým časoprostorem se Poutník vrátil opět do svého vlastního vesmíru. Vzdálenost, kterou přitom urazil, byla nyní známa. Rhodan věřil, Že podle ní vypočítá, kde Poutníka najde.

Vyšetření robota přineslo ještě řadu dalších důležitých informací. Než se však o ně začal Rhodan starat, přikázal, aby byl Drusus připraven ke startu. Místo, na kterém se Poutník nyní nacházel, bylo vzdáleno pouhých devět a půl světelných let od současného stanoviště Drususu, což byla vzdálenost, která se dala bez sebemenších problémů překonat jedinou transicí.

Start byl určen na 23. dubna 2042, osmou hodinu večerní. Za osm dni by skončila nesmrtelnost Perryho Rhodana. Teď už si byl však jist, Že danou lhůtu nepřekročí...